

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Andersen, H. C.; af Villiam Christian Walter
[i.e.: H. C. Andersen].

Titel | Title:

Ungdoms-Forsøg

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh., 1822

Fysiske størrelse | Physical extent:

178 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

V. Chr. Wallin.

Amgdoms-Forsøg

1822

57-298

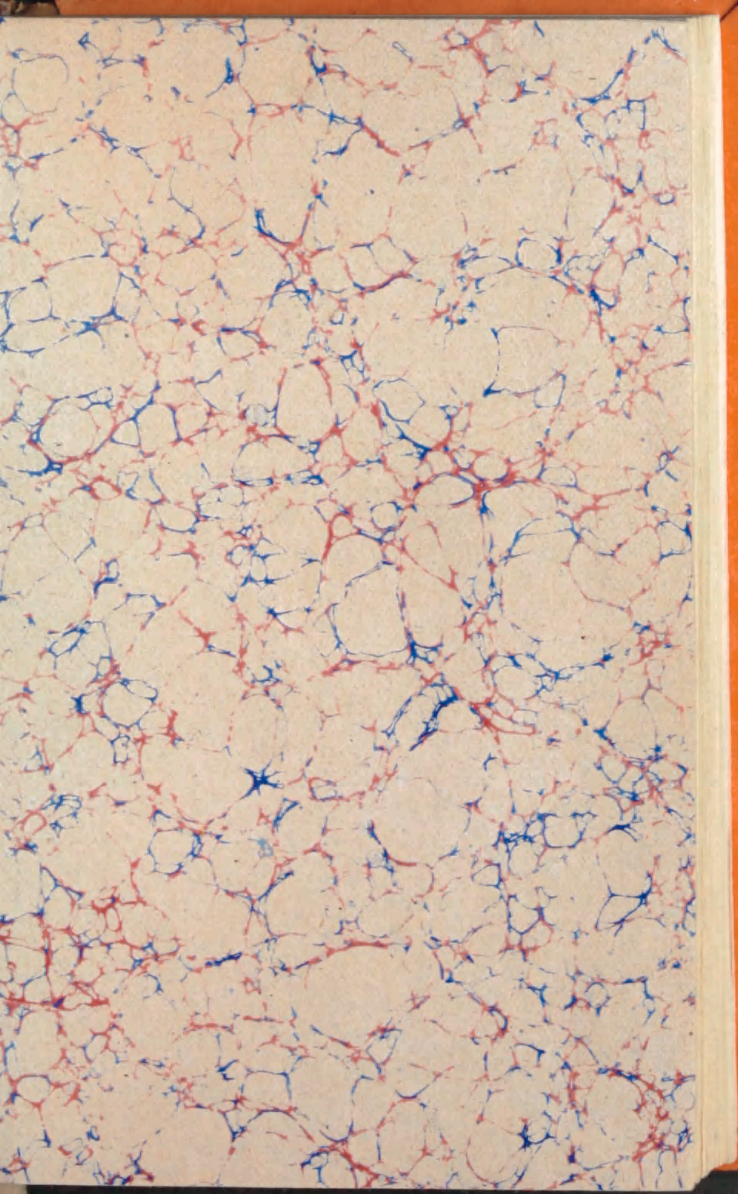
BOX

DA BOX

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

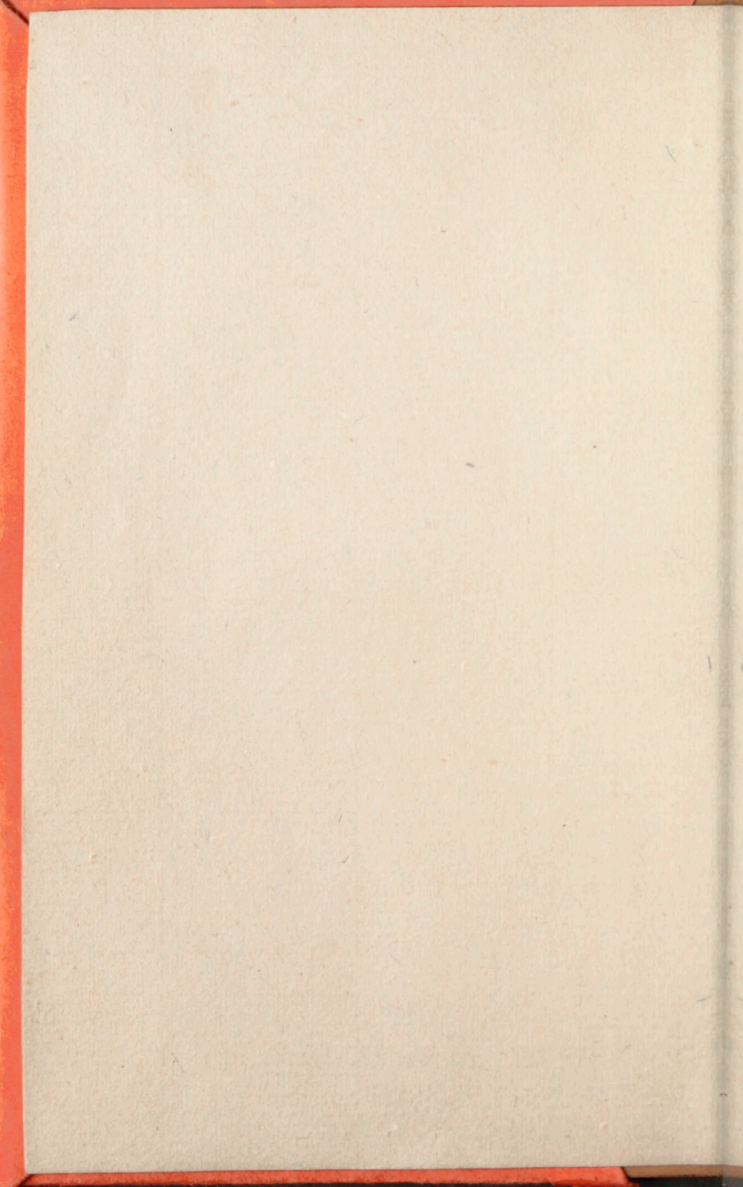
130013819808

57-298
D7 BOX

Ungdoms = Forsøg.

af

William Christian Walter.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Forfatterens Forlag hos E. M. Cohens Enke.

1823.

20142 - 3m 000011

20142 3m 000011

Den

Høie Kongelige

Theater = Direction

taknemmeligst og allerærbødigst

helliget

af

Forfatteren.

Prolog.

Dana (træder frem.)

Den unge Mai, i lysgrønne Dragt,
Bortsvævede paa Arets Morgenvinge!
En syrig Yngling fulgte efter den,
Med soelbrændt Kind og hebe Flammeblikke;
Hii n, prydet var med unge Baarvioler,
Men denne bar en Krands af Arets Guld.
I Sommerdragt stod Danmarks Bøgeskove,
Og Voven kysset' grønne Blomsterbred,
Et Guldhav bølgede paa Bondens Marker,
Og muntre Sværm drog ud fra snevre Stad
Til Skovens kjøle, blide Sommerskygge.
Da vandrede jeg gjennem Fionas Egne
Og traf en niaars Dreng, som legede,
Ei med de andre sunde muntre Drenge,
Men med at flette skjønne Blomsterkrandse,
Som han betragtede med stolt Tilfredshed,
I det han hang dem om sit lille Hoved,
Og, for de ikke skulde visne for ham,
Saa flettede han af det grønne Siv
En lille Baad, som Krandsene da pryded',
Og, lig et Digterskib fra Phantasien's Rige,
Den seilede i flydende Chrystal,

Omgivet af nysgjerrige smaae Fiske,
 Som nippede af gronne Blomsterstrib! —
 Jeg stod et Dieblif og saae derpaa,
 Da treen en lille ven ig Alfepige
 Ned fra den gamle Nonnebakke; det
 Var Phantasien, og hun trykkede
 Sit hede Kys paa Drengens stumme Læber,
 Og slagrede saa bort paa lette Vinger.
 Nu siden den Tid har alt otte Somre
 Tilsmilet Danmarks skjønne gyldne Sletter.
 Jeg saae ham atter, men i Arelsstad;
 Han stod i Døren nær ved Tempellunden,
 Hvor han ei torde vove at indtræde;
 Med Bæven rørte han de gyldne Streng
 Og hævede sit Die op mod Himlen,
 Hvis Taarer vædede de blege Kinder;
 Jeg traadte til ham, ledede ham ind
 I Lunden, og hvad han mig da fortalte
 Var Ord for Ord saaledes Dannerfolk! —

I Odins Bye omgivet af Naturen,
 Jeg flued' Morgenrøden første Gang,
 Som Barn jeg glædte mig bag Kirkemuren
 At høre Philomeles Klagesang.

Først da jeg hørte Sanggudindens Toner,
 Først da jeg anede, hvad Livet var! —
 Vel lød de kun langt borte fra det Fjerne,
 Men dog de trængte dybt i Barnets Sjel;
 Stolt hævede den lille Blomst sit Hoved

Og skuede mod Himlens lyse Hvalving,
 Sig Fuglen loang paa skjønne spætted' Vinge,
 Og ilede til fjerne fjerne Stad;
 Som Blomsten hæved' sig, og Fuglen steg
 Mod Himlens lyse Ether-Hvalving,
 Saaledes steg en Tanke i min Sjæl,
 Og blev en Alf med hvide Ufskylds Vinger.
 Barnagtig brød jeg ud: jeg vil og stige,
 „Og lyse som en lille venlig Stjerne,
 Der pryder Himlen i den dunkle Nat!“ —
 Saaledes Barnet tænkte som det skued'
 De lyse Stjerner, men ei ahnede
 Det vide Rum imellem Jord og Him-
 mel. —

Nu fjorten Somre af mit Liv var soundne,
 Jeg soor Alfader Dydens store Sed,
 Saa rev jeg mig røed Taarer i mit Dø,
 (De rinde atter naar jeg mindes det)
 Fra Moder og fra alle mine Kjære,
 Og ilede alene ud i Verden.
 Som Pilen sløi den store beged' Søefugl,
 Alt længer bort fra Fionas kjendte Egne,
 Ei kjærlig Haand astørrede de Taarer
 Som trillede fra Døet ned paa folde
 Og føleløse Bølgekarm, kun Boven
 Begjerlig slugede de rene Perler. —
 I Arelsstad jeg fandt igjen en Fader,
 Som kjærlig rakte mig sin Haand. — Nu er

Jeg allerede sytten Aar, dybt i
 Mit Indre brænder høit en mægtig Lue,
 Jeg er for svag til at neddæmpe den;
 En Aand mig driver, og dog skjælver jeg
 Naar Haanden rører Harpens gyldne Strænge!
 D tør jeg vel, vil man modtage mig,
 Modtage en saa ung, saa svag en
 Sanger?

Saa var hans Ord. — Jeg trøstede ham kjærlig, —
 „At Dannerfolket stedse overbar
 Med Sangeren, naar første Gang hanqvæder.“ —
 Thi træder jeg først frem og taler for
 Den blege vedmodsfulde unge Sanger,
 Som føler vel sit ringe simple Værd
 Og derfor skjælver ved at røre Harpen,
 Naar Nogen lytter, som ei kjender ham;
 Naar Aanden modnes, naar han bliver ældre,
 Vil han med mere Kraft, med mere Ynde,
 I huld Begeistring tolke Himlens Fryd
 Og Menneſternes Dagværk her paa Jorden;
 Nu bringer han ifkun en lille Krands,
 Som flettet er af gamle Bøgerødder,
 Og danske Blomster, som hans Phantasie
 Opklækkede af Folkesagn fra Hjemmet. —
 Jeg gaaer nu til ham, i det glade Haab,
 At Dannerfolket vil modtage ham
 Med Fadergodhed, Overbærenhed.

Gjenfærdet ved Palnatokes Grav

original Fortælling.

Druck und Verlagsanstalt

Verlag von

I.

Tusmørket, Nattens mægtige Herold,
I Skoven staaer, dybt under Bøsserlide;
Paa vældig Arm han bær det sorte Skjold,
Dg æfter harmfuld Dagen til at stride.
Snart sprænger Natten Lysets gyldne Baand,
Dg stiger op paa høie Himmelthrone,
Dg sætter stolt med seiervante Haand,
Om sorte Løf den blanke Stjernekrone.
Det skumle Blik forjager Himlens Pragt,
Dg Hav og Jord den sorte Vinge skjuler;
Da hylle Rædsler sig i Mørkets Dragt,
Dg stige frem af Underverdens Huler.

Voie.

Slutningen af det firtende og i Begyndelsen af
det syttende Aarhundrede, under Kong Christian den
Fjerdes Regjering indtil omtrent 1624, laae uden-
for Odense ved Nonnebakken, hvor det saakaldte

Steenhuggerhuus nu ligger, en Kroe. Over Døren var et Hul, hvori stod et gammelt Træbillede, som forestillede en lille Bachus der reed paa en Lønde. Munkemose var dengang See, men stærkt begroet med Siv og Rødder. Værten i Kroen var død for en snees Aar siden, men hans Kone havde derfor ikke forladt hans Næringsvei. Egnens Bønderkarle kom ofte hen i Kroen, drak og spillede Kort i de lange Vinteraftener, og fortalte hinanden Dagens Nyheder. En af de flittigste Gjester var en Nordmand ved Navn Jens Grøner, han sad der ofte til silde ud paa Aftenen, og morede de Andre med at fortælle om sit kjære Norge og dets Fjelde. En maaneklar Vaaraften sad han der som sædvanlig og fortalte mange overtroiske Sagn, om Nykken, Havtudserne og Sleien, et Slags Staalorme, som han sagde, vare stedse blinde, uden ved Midnat og Middag. Klokken gik til 12, men ingen tænkte derpaa, saaledes morede hans Fortælling dem. Iblandt andet fortalte han, at have tjent paa en Rølle ved Dovre-Fjeld, hvor de hver Nat hørte til Havtudserne eller Nisserne, ofte, stod Røllen stille i sit stærkeste Løb, og man hørte en fæl Grinen. Klokken slog i det samme 12 fra Sanct Knuds Tårn, og Marthe, saaledes hedte Krokonen, trak

sig ængstelig nærmere hen til de Andre. Gengang havde Groner ville gaaed op paa Mølleloftet for at see, hvad det var, som grinede, men blev strax kastet hovedfulds ned, under en høi Skoggerlatter. I det han fortæller dette, høres pludselig en hæs Grinen udenfor Kroen; Alle vendte Hovederne om og saae et Menneffes Ansigt trykket fladt ind imod Ruden.

„Hu, en ond Aand!“ skreg Marthe.

„D!“ sagde Groner, „det er vel ikke saa farligt!“ og gik hen til Vinduet, hvor Skikkelsen viste sig.

„Kongen skal jo vaage over sine Undersaatters Vel og Vee!“ udbrød Marthe, „burde han da ikke lade alle disse Spøgelsier og Natteaander jage ud af Landet, hvor de forstrække Folk!“ „Det er maafløe denne Palnajaeger, som ligger i Nasum, der stjod sin Søn's Hoved af med Øblet! Jeg veed heller ikke, hvorfor man har begravet en Hedning her i et christent Land!“

Da Groner kom hen til Vinduet kjendte han strax Spøgelsiet og afbrød: „det er jo gale Stine fra Brobye! God Aften Etine! hvad skal det betyde? vil du gjøre os bange? Kom ind! staae ikke derude som en manet Natteaand!“

„Hi, hi, hi! god Aften Jaer Groner,“ svarede Stine, „giv mig et Glas Brændeviin!“

„Lad dog ikke det gale Spectakel komme herind, det er sildig og vi slippe ikke saa let af med hende igjen,“ sagde Marthe til Groner, som aabnede Vinduet. „Stjænder nu Moer Marthe igjen,“ spurgte Stine, „lad hende kun blive ved, saa renses hun fra de onde Vædsker!“ —

„Der har Du da et Glas Brændeviin dit gale Dyr!“ sagde Marthe, i det hun rakte d. t. igjennem det aabne Vindue.

„Tak Marthe! Tak!“ udbød Stine, „hvor Du er god i Aften! kom med din Mund saa skal jeg give Dig et Kys derfor! eller vil Du maaskee hellere have en Bise?“

„Nei Tak Stine!“ svarede Marthe, i det hun tog det tomte Glas fra hende, „gaae nu din Vej! —“
 „Hvor Du dog er god Marthe!“ afbrød Stine, „men saa slet kan jeg ikke være, at gaae bort uden at gjøre Dig en Fornøielse!“ og begyndte derpaa med skingrende Stemme at synge.

„O Marthe Dandsen træd Du med mig!

„To Bufflestindsstøvler skænkes Dig,

„Forgyldte Sølvsporere jeg spænder derom,

„Naar Du vil høre mig huld og from!

„Jeg ikke tør, jeg ikke maa,
 „I Morgen skal mit Bryllup staae!
 „Men Dandsen gaaer let gennem Lunden.

I det samme traad hun bort fra Vinduet, og var i Dieblicket inde i Stuen.

„God Aften Allesammen!“ raabte hun, i det hun sprang lystig omkring, og nu saae man hende da i hendes hele Pynt, en pjalten forrevent Hvergarnskjortel hang løst om de store magre Lemmer, rundt omkring havde hun heftet visne Markvioler ved Hjælp af nogle Gjerdetorne, Haaret var prydet med alle Couleurer Løistrimler, som tabte sig under en gammel smudsig Straachet, der var udpyntet med lange Hanesfær og deslige.

„Nu lukke vi snart lille Stine!“ sagde Marthe, Klokken er mange og jeg vil til Ro! Men hvor har Du faaet den deilige Ring fra, som Du der har paa Fingeren?

„Hi, hi, hi!“ grinede Stine og sang med dæmpet Stemme:

I Midnatsstunden
 Jeg den har funden
 Dybt nede paa Bunden
 I Grunden
 Med Sivkrands ombunden.

Pludselig begyndte hun i en grædende Tone:
 „Gud bevare os! skil os ikke ved vore fem Sandser!
 Ja! nu har han Ro den Stakkels skjondt han var en
 Kjeltring. Hi, hi, hi! han løb bort om Sommeren
 for han frygtede den kolde Vinter! End var han
 ikke, havde vor Herre sat en Glasrude paa hans bare
 Bryst, saa at man kunde have set hans Hjerte,
 da skulde enhver have fundet det lige saa rodt og
 godt som Præstens! — Men see god Aften lille Pe-
 der!“ sagde hun til en ung Karl, som sad ved Bord-
 enden, „lad mig sidde lidt ned hos Dig!“

„Nei, nei!“ skreeg Marthe, „jeg vil ikke
 have dit gale Spectakel herinde, gaar nu.“

„Hi, hi, hi!“ afbrød Stine, „Du er vel
 bange for at jeg skal fortælle dem noget om — —

„D kast hende dog ud!“ skreeg Marthe, og
 Ansigtet blev blodrødt, „jeg har saadan en Skræk
 for gale Folk, at“ — —

„Kast mig ud,“ spurgte Stine, i det hun
 sprang fra sit Sæde og tog en Kniv som laa paa
 Bordet, „for skal denne kildre dit æddergule Hjerte!
 Kast mig ud?! Hi, hi, hi! jeg, som har været der,
 hvor Du neppe kommer! Jeg har faaet Vand og
 Brød paa Byens Bekostning og været stillet til Skue
 for mine Undigheders Skyld, bundet til en Pæl,

og havt to af Rættensfolk, af de røde Engle, til at holde Orden for min Skyld? jo, jo! man rorer ei ved Dig! Du stinker som en Hedning, gamle Moer Rottetrudt!”

„D Groner faae hende dog ud!” bad Marthe.

„Det skal jeg nok det, det er jo min Skyld, at hun er kommet herind!” svarede han, „kom nu lille Stine, saa skal vi gaae og spadserer lidt derude i det smukke Maaneskin, det holder Du jo saa meget af.”

„Nei Tak! Fanden har lange Fingre; det passer sig ei at gaae med Mandfolk saa sildig paa en eensom Landevei; nu er jo Moer Marthe god igjen, jeg tør nok dele Seng med hende i Nat, og, gjør hun sig ud til Beens, saa sætter jeg hende mine danske Næver i Siderne, indtil hun bliver god igjen!”

„Nei, nei!” afbrød Groner, „nu skal Du følge med!”

„Hi, hi, hi!”

„Forvar Dig! forvar Dig!

„Nu kommer Fanden og taer Dig!”

freg Stine og tog atter til Kniven.

„Dit gale Dyr, vil Du herud!” afbrød Groner, og tog hende med Magt om Livet og satte hende udenfor Døren, hvor hun bandede og freg: „det er

Din Skuld Marthe! jeg skal quæle Dig! — Du
Hæterske! — Du Morderiske!“ —

„D tag dog Baaden!“ bad Marthe bønligt,
og sæt hende over til Idense og aflever hende i
Dorigheden Hænder, hun slaar mig ellers ihjel!“

„D, det har ingen Nød!“ sagde Groner, „lad
hende gaae det stakkels Skrog, for det, hun er!“

„Hi, hi, hi, Du har levet længe nok!“ af-
brod Stine, og sprang hen paa Marthe, som hun
med Prygl og Slag kastede til Jorden.

Groner rev den Vanvittige med Magt bort og
foreslog de andre, at levere hende i Rettens Hænder.

Han satte hende derpaa i Baaden, og reede
selv, medens tvende Karle holdt Stine, der skreeg
med en veltillfreds Grinen „hi, hi, hi Marthe! nu
bliver Du dog hængt. Jeg fortæller Alt til Her-
terne derinde, om mit Barn, om din Mand og Rot-
tekrudtet!“

„D det gale Dyr gjør mig ulykkelig,“ jam-
rede Marthe, som var ilde tilredt, hele Ansigtet
var farvet med Blod, og Haaret stod stridt ud igjen-
nem det iturevne Korsklæde. Hun kunde ellers takke
Naturen at den havde sørget for at hendes Ansigt ikke
skulde fordærves ved slige Leiligheder, thi den havde
givet hende to vældige Kindbeen, som ragede ud og

afværgede de fleste Slag, hendes lille flade Næse stod
færdig for at føle.

Groner roede rast, og Etine sang med klingrende
Stemme.

Fare, fare Krigsmand,
Døden skal Du lide;
Den som kommer allersidst
Skal i den sorte Gryde!

Hi, hi, hi!

Efter nogle Minutters Forløb steg de i Land
og gik ind i Byen. Borgemeesteren, en Mand paa
en 40 Aar, som var kommen fra Kjøbenhavn, og
havde kun i et halvt Aar beklædet Dommersædet der
i Byen, var gaaet til Sengs, da Klokkeren var henimod
aet. Groner foreslog da de Andre at levere Etine
til Arrestforvareren, som han kjendte, hvorfor de
gik der hen. Røde Ole, saaledes kaldt, Arrest-
forvareren almindelig, for sit røde Haars Skyld,
vaagnede strax, da Groner slog nogle vældige Slag
med den store Jernhammer paa Deren, stod op og
gik, brummende over at blive vaagnet af sin første
Søvn ud for at lukke op. Da han blev underrettet
om Mordet til deres Komme, tog han imod Etine,
med Bøste at passe vel paa hende. Groner gav til

en Glaske Brændeviin, og Ole bad dem derpaa at træde ind i hans lille Stue.

Her vare de tykke sorte Bægge b hængte med gamle Klædningsstykker og beslagne m. d. Høller, hvorpaa stod Glaske, Talerkener og deslige. Værelset var tillige meget lavt, saa høie Folk stod Fare for blodige Pander paa de tykke smudsige Bjælker der var Loftet. Ole behøvede dog ikke at frygte derfor, for sin egen Versons Skyld, thi hans Hoved hang mere ned imod Brystet, end det stod opad, saa han ikke som andre Folk stak sin Næse for høit i Sky. De smaae søvnige Dine spillede i Hovedet, da Brændevinen begyndte at muntre ham op.

„God Aften lille Stine,“ sagde han med et Kjærligt Smil, „det er længe siden at Du var her, har Du nu ikke fundet styre dit onde Blod? Du skulde for have skilt Dig selv ved noget af det, end den stakkels Marthe ved hendes, dog, hun har vel heller ikke saa lidt af det sorte?“

„Die stille,“ afbrød Stine, „jeg vil sove; giv mig et Hul og et Knippe Halm!“

„Nei, blev kun lidt herinde hos os!“ vedblev Ole, „syng en Vise, saa skal Du faae et Glas Brændeviin! og Du Groner og I Andre, bliv her

til i Morgen, Klokken er allerede henimod to, saa kan vi jo spille Kort og — —

„D ja!“ afbrød Groner, og de besluttede at blive der.

„Jeg vil sove,“ freeg Stine, „mit Hoved løber rundt paa min Hals; jeg maae sove, thi i Morgen skal jeg op for de sorte Herrer.“

„D giv hende et Hul!“ bad Groner, „ellers faaer vi ingen Roe for hende!“

De tog Lampen i den ene og Stine ved den anden Haand, og førte hende ind i et reent Fangeværelse, hvor de savntykkle Vægge vare prydede med rødmalede Bræder, som de stakkels Fanger af Kjedfomhed havde udprydet med alleslags Figurer. Stine kastede sig strax ned paa noget Halm som laae i en Krog, og De satte en Krukke fyldt med Vand ved Siden; da Stine ikke vilde svare ham paa hans mange Spørgsmaal gik han fortrydelig bort med Lampen, og lod hende blive i Mørket, lukkede Døren omhyggeligen i, og gik tilbage til sine Gjæster, hvor Matten gled hen under Spillen og Drikken.

Jeg vil imidlertid fortælle den ærede Læser lidt om Stine og Aarsagen til hendes Vanvid.

II.

Her smiler Din Engel, den venlige Død
 Glem Forderige Nød!

Dødens Buggevise af Sander.

Stine var kun et Barn paa 8 a 9 Aar, da hun kom til at tjene hos en rig Bonde for at passe Kreature. Hendes Fader, en gammel berøgtet Person der forhen havde været Dvæghandler, men nu blev omkring paa Landet, signede og spaaede Egnens Beboere, kom kun sjelden til hende. Stine blev tilsidst Stuepige, og var meget elsket af hele Familien for sin Arbeidsomhed og Troskab. Et ungt Menneſke, som opholdte sig i nogen Tid paa Gaarden, opbaade ved den daglige Dmgang flere Skjønheder hos hende, og den raske fyrige Yngling var for svag til at neddæmpe den heftige, just ikke rene Lidenskab, som disse opvakte hos ham. Stine var kun 18 Aar, hendes Forstand altsaa ikke saa moden at den kunde overtyde hende om den tiltagende Fare hun stod i.

Det unge Menneſke forlod Gaarden, og Stine hensenk i en dyb Enngsindighed, tre Maaneder gik hen, ingen kunde udforske Aarsagen til hendes Kum-

mer; pludseligt forsvandt hun en Nat, og trods al Efterspørgsel, var det ei mueligt at opdage hvad Bei hun havde taget.

„Ja, ja!“ sagde Bondens gamle Moder, og rystede med Hovedet, „jeg frygter at Carl (saaledes hed det unge Menneſke som havde opholdt sig i Gaarden) og Stine har leget Mand og Kone uden Præſt og Vielse! Hun var en god Pige, men — — og det har jeg selv ſagt hende, hun klæbte sig altfor ſyndigt, Bryst og Hals ſtod offenlig tilſkue for Enhver, og ſligt er en Pøkkemad, ſom trækker de unge Karle, og desuden, ſom Ordsproget ſiger: den er god at lokke, ſom efter vil hoppe!“

Den Gamles Formodning var ikke ugrundet. Stine mærkede at hun ſnart vilde blive Moder, og ſyntes at dette vilde være hende den ſørſte Skam, ſom hun umuligt kunde overleve, hvis hendes Bekjendtere erfarede det, hvorfor hun om Natten var aflygtet ud af Gaarden med ſit bedſte Tøj, ſom hendes Fader hjalp hende at bære. Denne førte hende hen til Krokenen, Moer Marthe, hvor hun blev skjult paa et lille Tagkammer indtil hun havde fødet. Her hørte hun en Nat hun vaagnede, følgende Brudſtykke af en Samtale imellem hendes Fader, Marthe og en Mandſperſon med en dyb Baſſtemme.

Matthe. „Ja, men en god Samvittighed er en blod Hovedpude!“

Mandsstemmen. „Den kommer kun af tykt Blod, Dunster fra Maven og sine Nerver, og dem har Gud ske lov ingen af os — —

Stines Fader. Din Mand har nu levet længe nok! han maae jo takke Dig for det Du hjalp ham lidt tidligere ind i Himmerige end han kunde have ventet sig. Knud er dog tusinde Gange smukkere end det gamle — —

Her talede de saa sagte, saa at Stine intet kunde høre, sjønt hun gjorde sig al Umage. Efter en kort Tid talede de atter saa høit, at det ikke undgik Hendes Opmærksomhed.

Mandsstemmen. Ja Rottkrubt — — da Du just nu har det i Huset — —

Matthe. — — i Caffeen.

Stines Fader. Velbekomme! — — den vil blive feed! — —

Mere forstod hun ikke. Lidt efter listede Nogen sig ud af Havedøren. Stine kikkede derfor igjen nem Binduesruden som var paa Straaetaget, og saa da en lang mager Karl i en blaae Troie med mange store Blyknapper i, og Hvergarns Buxer, springe over Havegjærdet og ud paa Landeveien.

Samme Morgen som dette hændede sig om Natten, fik Stine de heftigste Smærter og var uden Samling. Dagen svandt og først hen paa Aftenen fødte hun en smuk blaagøiet Datter. Hun fik Forstandens Brug igjen, og hendes Glæde var grændseløs da hun trykkede den Spæde op til sin Moderbarm. Da hun faldt i Sovn rev Marthe Barnet fra hende, tog en Baad og roede langt ud paa Søen, hvor hun kastede det ud imellem Sivene.

Da hun kom tilbage og op til Stine var denne vaagen og savnede sit Barn, og da hun spurgte hvor dette var bleven af, svarede Marthe:

„Jeg har kastet den Uting bort!“

Stine blev som rasende af Fortvivelse, sprang ud af Sengen, rev og beed om sig, men sank snart af Udmattelse til Gulvet. Stines Opførsel bragte Marthes sorte Blod i Kaag, hvorfor hun i sin Harme gav den uhyggelige Stine nogle vældige Slag i Hovedet, saaledes, som hun selv sagde „at hendes Hjerne kunde vende sig i Skallen!“ hun havde sikkert dræbt hende, hvis ikke Nogen i det samme vare traadte ind i Kroestuen, hvorfor hun maatte ned. Henimod Morgenstunden vaagnede Stine af sin lange Dodssovn og da hun fornam at Marthe sov, kreb hun i hvor nat hun

var hen til Vinduet, som hun med megen Anstrængelse fik lukket op, og styrtede sig derpaa ned i en udenfor Huset, halvt med Vand opfyldte Muddergrøft som gik ud til Søen. Marthe vaagne ved Kladsfet i Vandet, og savnede hende strax, og da hun saa det aabne Vindue ahnede hun let hvad Bei hun havde taget, og fik hende, Skjøndt halv død op af Vandet og bragt i Seng, hvor hun gned og gav hende stærkt Brændeviin, indtil hun atter aandede. Samme Morgen døde Kroemanden, som der sagdes, af Slag (men snarere af Caffeen som Marthe havde tillavet.) Stine fik efter nogle Maanedes Forløb atter sine physiske Kræfter, men hendes Sandser vare forvilde. Faderen drog ud af Landet med hende og man hørte i nogle Aar intet om dem.

Da henved 6 Aar vare forløbne blev Faderen greben med en Røverbande og henrettet. Stine kom atter tilbage til Byen og opholdt sig meest ved Brøbye Egnen. Hendes forrige Husbond og hans gamle Moder vare døde og de øvrige af Familien afskildte.

Dette er alt hvad Forfatteren har kunnet opbages om Stine og vil derfor begynde Historien hvorefter han slap,

Da Dagen brød frem sad Groner, Arrestforvaren og de to Karle endnu ved Kaartene. Borgemeesteren blev underrettet om Stines Opførsel imod Marthe og sendte derfor en Rettensbetjent efter den sidste, for at hun kunde aflægge Forklaring om Sagen.

Stine, Groner og begge Karlene, bleve kaldte op i den store Raadhuussal. Her vare de store høie Bæge prydede med gammeldags Betrækter, hvorpaa de Cimbrer og Teutoner's Tog vare afbildede. De forestilledes som Personer af hoi Værd, med blaae Dine og klædte i Jernpansere, i Haanden en Hellebarde og forsynede med store Sværde, paa Hjelme og Skjolde vare malede alle slags vilde Dyr, Qvinderne saae ret ud som sande Amazoner. Raadhuussalen var meget hoi og laae en 9 Alen ovenfor Gaden, da der var høie Bærelser og Fangehuller neden under. I den yderste Ende var en Altan ud til Gaden. Midt i Salen sad Borgemeesteren, nogle Raadsherrer og Skriveren, bag ved deres Stole stode Betjenterne i røde Kjoler, som Stine ængsteligen hilsede og tilhvidskede Groner, „at dette var de røde Engle!“ forøvrigt viste hun megen Glæde, og udbrød da hun savnede Marthe, „Hi, hi, hi!! Moer Marthe er jo endnu ikke kommet! hun var ei bange for sin Mand, som alle

kaldte Mads Rjødtonde, for hans Dreite, og nu synes det som om hun var bange for den lille smule Rjød, jeg kald r min Tunge!"

I det samme traadte den Betjent ind, som Borgemeesteren havde sendt efter Marthe, og fortalte, at han havde fundet hende død, hængende i hendes Seng, formodentligt af Frygt for, at Stine vilde robe hvad hun vidste om hende.

„Hi, hi, hi!“ sagde Stine, „saa har da Fanden taget hende! hun bliver sikkert hans Dronning og faaer en deilig Krone af brogede Udderfopper; hi, hi, hi! jeg skal dog sige de sorte Herrer Alting, skjøndt de røde Engle sniser og griner af mit Enakketoi!“

Man kaldte hende frem og gjorde hende adskillige Spørgsmaal, men hun taug til alles Forundring og stirrede stivt og ubevægelig, som et Marmorbillede hen for sig.

Endelig efter en lang Pause udbød hun i et høit Glædesstrig, men syntes i det samme at ville skjule det og forlangte i en alvorlig Tone at tale ene med Borgemeesteren, som hun da vilde aabenbare Ting af Bigtighed. De andre Herrer var derimod, men Borgemeesteren besluttede dog at foie hendes Grille, og gik derfor, skjøndt langsomt, da han nylig

var steget fra Syngesengen og var endnu meget kraftløs ud paa Altanen og tillukkede Døren.

„Velkommen Hjertensven!“ skreg Stine og trykkede ham fast i sine Arme, „Eksjæget er voret stærkt siden den Tid da vi var sammen, derfor er jeg vel ikke god at kjende? men nu skal heller ingen skille os mere fra hinanden i denne Verden! — Lad os løbe! at ikke de røde Engle river Dig fra mit Bryst!“ „Bort Affindige!“ skreeg Borgemeesteren og vilde rive sig ud af hendes Arme.

„Kjender Du mig ikke Carl? Og jeg har dog længtes saa meget efter Dig! — Vores lille Datter har nu ligget saa længe derude i Mosen i de kolde vaade Lagener! D kom dog! man vil ellers dræbe Dig for mig!“

„Slip mig!“ skreeg Borgemeesteren og vilde med Magt rive sig løs. „Hellige Christus hjælp mig!“ udbød Stine, og styrtede ham ud over Altanen,

Da de inde i Salen hørte Borgemeesterens Skrig, ilede de alle ud paa Altanen, Stine blev dem vaer og udbød:

„Der ligger han nede! nu skal i aldrig faae ham! jeg skal narre Eder! Hi, hi, hi! Han er min Brudgom! Hop! — nu springer jeg i Brudeseeng!“ og styrtede sig ud over Rækværket i det hun sang:

Der kom to Duer fra Himlen — —

Man fandt Stine og hendes Forfører med knuste
Pander.

III.

Tuunt bæved' Binden i de grønne Straa;
Den høie Hvalving, reen og himmelblaa,
Udstrakte sig med Aftenherlighed,
Mens langsom Solen gik i Vesten ned,
Og kasted' venlig, medens ned den gik,
Igjennem Skyen hen sit Purpurblik,
Og sendte sine Straaler til Farvel,
Som Roser i den milde Sommerqvæl,
Paa Himlen Maanen som en Dødning stod,
Og suged' Sundhed ind af Solens Blod.

Dh lens ch læ ger.

Lige over for Dalum, nær ved den lille Aae,
som snoer sig igjennem Hunderup Skov, forbi Ddense,
og tilsidst flyder ud i Søen, laae en anseelig Bon-
degaard som blev beboet af dens velhavende Eier og
hans Kone. Gjennem de smaae rene, kun lidet soel-

brændte Ruder, havde man den skønneste Udsigt over den dybtliggende Aae, med sine høie skrentede Bredder, som vare riigt begroede med Slaaenbuske og vilde Roser, til Christiansdals Stamhuus, Skoven, de kornrige Marker og de vidtomliggende Landsbyer, hvor Røgen blaalig hvirvlede op af Skorstene. Det var allerede sildig om Aftenen, i Kirketaarnet slog Klokken 10. Maria Bondens Hustru, en Kone paa en 30 Aar, af høi Væxt med et langt blegt Ansigt, hvori laae Strøg af Sorgmodighed blandet med fromt Sværmerie, sad ved Bordenden og strikkede, ved Siden af hende hendes Moster som var kommet fra Kjøbenhavn (hvor hendes Mand var Degn ved Sanct-Petri Kirke) for at gjøre et Besøg; ved den anden Ende sad Jørgen, en Karl som tjente der paa 8de Aar, men havde før den Tid opholdt sig i Kjøbenhavn.

„Men seer jeg ret!“ udbrød Madam Steffens, saaledes hbedte Mosteren, „jeg troer sandt for Herren, at Jørgen kun har tre og en halv Finger paa sin venstre Haand! hvorledes har han mistet de øvrige?“

„O Madam, det var mig Lærepenge for det jeg gav mig ikast hvor det ei behøvedes, svarede Jørgen, og skjød sin røde Hue lidt i Veiret, i det han

vedblev med et polidst Emil. „Husker I da vores Konge Christian den fjerde b'ev kronet?“

„Om jeg husker det?!“ afbrød Madamen, „jeg var jo selv henne i vor Frue Kirke og saa hele Staden, det var jo Aaret 1596? Ja Maria, din salig Moder, min Søster, døde jo samme Aar!“

„Ja jeg glemmer det aldrig!“ vedblev Sorgen, „paa Amagertorv ved Øster- og Rjødماغer-gade var opreist en Trepport med en Rjæmpe paa hver Hjørne, som bukkede nok saa naturlig, da Kongen kom derigjennem og en lille Dreng i Engleklæder med en Snoer i Ryggen, blev hisset ned og satte en Krone paa hans Hovede, under Trompeter og Kobbel-trommers Lyd. Ikke langt fra Trepporten, paa Amagertorv, stod en Post som der løb rigtig Wiin ud af; og længere nede blev en stor Dre stegt, som var fyldt med alleslags Bildt og Fugle, den blev jo givet til Priis for den gemene Mand, som da reves og floges om den med store Knive. Jeg fik ogsaa Lust til at nappe et Stykke, men en Satans Matros gjorde et Enit, saa at halvanden af mine Fingre gik med!“

„Ha, ha, ha, stakkels Sorgen!, udbød Madamen, „og saa fik han vel ei engang Stegen at smage?“ „Nei ikke andet end Lugten, jeg fandt

ikke engang Stumperne af mine Fingre! — Men tør jeg ikke spørge Madamen, hvorledes den gamle Arnt og hans Datter lever?”

„Datteren?” udbrod Madammen, „den Snørpe! hun gaaer klædt broget som en Aand, og er dog næsten barsodet som den; stort skal det være, men kun lidet er det! nu kan aldrig saadanne Nogen blive udmaiede nok; i gamle Dage kjende man ei til sligt, jeg har læst i en raer Bog om en Konge her i Danmark, som hedte Regner, der gik alletider kun i Baadsmandsklæder og begede Buxer, og brød sig kun lidt om, hvad Keiser Magnus, Sultanen i Rom, og andre store Herrer sagde; ja Man kaldte ham saagar Regner Lodbrok, som skal være et sælt tartarisk Navn fra de hedenske Tider. Men hvad bliver der saa af slige Piger? ingen Mand tager dem, og de maae derfor tilsidst hænge Leiebrættet ud. Jeg gjør tusinde Gange mere af de umælede end af saadanne Damer, a la caserve, hedder det paa Fransosisk; men det forstaaer nok Jørgen ikke, da han ei er Høilærd?”

„Ja, ja!” svarede Jørgen, „Dyrene har mintro lige saa god Fornuft som Vi; der er da heller ingen, som nægter dem den, uden Menneskerne, af Stoltthed og Fordomme!”

„Ja det siger ogsaa min Mand — svarede hun. „Naar Man ikkun saa er efter Fortjeneste? saa havde han sikkert været Præst, eller noget andet høiere oppe; thi er Sognepræsten syg, saa præker min Mandsling, og det saa deiligt, at det kan dirre i alle Tilhørernes Junderste; hans Gesticuleringen og Armbevægelsen er saa naturlig, som om han havde lært at fægte fra Buggen af, og de deilige hvide lange Manskjetter flager frem og tilbage, ret som Bingerne paa en stoer Wildgaas; og naar han saa flaaer i Prædikestolen, farer Menigheden forfærdet op, som ved den sidste Basunslud.“

„Hvor min Mand dog bliver længe borte!“ afbrød Maria, som havde kjedet sig ved deres lange Samtale, og gik derfor hen og saae ud af Vinduet. Han var i et Krinde redet ind til Byen om Eftermiddagen, og havde lovet at være hjemme til Klokken 9 om Aftenen. — Maanens Belysning gav Egnen et skjønt livfuldt Udseende, da de belyste Partier hævedes mere ved de stærke Skygger. — Vaaren var i Aar kommet tidligere end sædvanlig, man var kun sidst i April og Solen brændte dog med Sommervarme. — Stolt knejsede de mørkegrønne stive Graner med deres røde Stammer, mellem lysegønne frie nedhængende Birker udenfor Gaar-

den. — Da hun havde staaet nogle Dieblikke ved Vinduet hørte hun Hestetrampen, og hendes Mand kom ridende ind i Gaarden, havende, saa vidt hun kunde see, en Pakke under sin Kappe. — Hun ilede strax ud til ham, Madam Steffens og Tørgen fulgte efter, den sidste for at sætte Hesten i Stalden. „Hvad har opholdet dig saalænge Knud! „spurgte Maria i det hun vilde omfavne ham. — Men han støtte hende kjerlig bort, med de Ord „kom mig ei fornær, jeg har en Foræring til dig, som ei taaler for haard Omfavnelse!“

„En Foræring Søn? „spurgte Madam Steffens nysgjerrig. —

„Ja, det er da egentlig Tindegods, „svarede Knud, og gik ind i Stuen med dem. —

„Har du fundet noget? „spurgte Madamen; „er det af Værdie? — — Hvis nu Tiermanden kommer! „Det gjør han sikkert ikke „afbrød Knud, og trak et lille ganske nøgent Barn ud af sin Kappe, som han gav til Maria der forundret, men venligt tog det i sit Skjød, og lagde en varm blød Pude over det, da det sov.

„Du Fredsens-Gud! „sreg Madamen, da hun saae hvad det var, og foer nogle Skridt tilbage. — „Det er jo et Menneſke Barn, hvor har

du faaet den Uling fra?„ Knud satte sig, og fortalte følgende.

”Klokken var henimod 9, da han var reder ud af Odense vestre Port; strax der udenfor horte han Skrig som af et Barn, fra den sivgroede Aae eller Søebred. — Nysgjerrig steg han af Hesten og gik derhen, hvor han fandt dette Barn. I det første Dieblik viste han ikke hvad han skulde gjøre; men tog det dog op, og saa sig omkring om Ingen var i Nærheden, blev da en Baad vaer som et eenligt Fruentimmer roede, (dette var ingen anden end Marthe, som havde kastet Stines Barn ind i Sivet), Knud fik efter hende, men hun forsvandt i Aaens Krumninger. — Barnet saa med sine store blaae Øine saa stift og alvorligt paa ham, og Gud indgjød ham den Tanke: at tage sig af den lille ulykkelige Skabning, da han dog selv ingen Børn havde, svøbte det derpaa forsigtigt ind i sin Kappe at det ikke skulde omkomme i den kolde Aftenluft og reed hurtigt hjemad! —

Maria horte med Taarer paa sin Mands Fortælling, og trykkede den spæde med Moderømhed, op til sit Bryst! ”Men er I da gale begge to?” fik Madam Steffens, som den søde Most og Kunds Fortællingen havde bragt i heede, „vil I beholde

den Tiggerunge; og styrke saadant liberligt Kram i at fylde Verden op med Unger! meld det dog til Dyrigheden, at Faderen kan blive hængt, og Moderen puttet i en Sæk og kastet ud i Vandet”

„Og hvad skal der saa blive af Barnet?“ spurgte Knud med mørk Mine, over hendes slette Tænkemaade; — „Det kan sælges til de Sorte, og Pengene derfor tilfalde Landet!“

„Jeg har nu eengang besluttet at tage mig af Barnet, og Maria bifalder sikkert min Beslutning“ afbrød han.

Maria trykkede et kjærligt Kys paa hans Læber, der noksom vidnede at hun bifaldt ham. Svøbte derpaa Barnet ind i noget reent Linnen, og lagde det i en blød Seng.

„Hvad troer I vel Folk vil sige om det?“ spurgte Madam Steffens, „hvor Søster Gladder slipper ind, der bliver Broder Løgn ikke ude, og da!“

„Lad dem kun sige hvad de vil; Solen er klar, om end den Blinde ei seer den“ — svarede Knud, „jeg skal i Morgen underrette Præsten derom, og høre hans Mening!“

„Nei gjør det heller endnu i Aften medens Sagerne ere friske! det er jo nødvendigt, vedblev hun,

og tilføiede: „Vil ikke I saa maae jeg, siden Himlen har gjort os til Slægtninger!“

„Jeg forstaaer Eder ikke?“ afbrød Knud. —

„Jo!“ vedblev Madam Steffens, „der er flere Gætyve end Pengetyve, og naar jeg skal tale lige ud af Hjertens Bund og Grund, saa vid da, at flette Mennesker vil falde paa den Formodning, at det er Dit eget Barn, som Du har . . .

Lad dem tænke hvad de vil, naar kun Gud, Maria, og min egen Samvittighed veed mig frie, svarede Knud, og omfavnede kjerlig sin Kone, som var af samme Tanker. —

Man satte sig til Bords, men Madam Steffens var taus den hele øvrige Tid, men viiste dog ellers en ret god Appetit. —

IV.

„Mare Mareminde,

„Est Du herinde

„Saa skalst Du herud!

Da Madame Steffens havde spist, sagde hun „God Nat!“ og gik til sit Værelse. Dette var egent-

lig Stoerstuen, eller det største og peneste Sted i Gaarden og vendte ud til Haven, lige over for (kun en 500 Skridt derfra) laae Præsteboligen, til venstre gik en Stie, men til høire var Engbund med dyb Morads. —

Madam Steffens tog i Hast sit peneste Sæt og sin stumpede Raabe paa, i den faste Beslutning at gaae til Præsten, og fortælle ham hvad hun vidste om det fundne Barn; at der dog kunde blive gjort Eftersøgelse om Moderen. — Det væsentligste som drev hende var den søde Most, og, at naar Knud og Maria døde, deres hele Eiendom tilfaldt hende eller hendes Søn, og nu kunde hun frygte at dette Barn vilde forstyrre hendes høie Planer —

Sagte sneeg hun sig ud af Døren og igjennem Haven, da hun ellers maatte forbi, hvor Knud og Maria sov, og derfra ud paa Marken, som laae afsides fra Stien som førte til Præsteboligen. — Pludselig mærkede hun at den bløde Jord gav efter for hendes Tryk, og formodede deraf at være kommet hen i Mosen. — Forfækket gjorde hun nogle Sidespring, hvorved hun sank dybere ned i Muddet med Fødderne, og da der just var gaaet nogle sorte tunge Skyer for Maanen, saa kunde hun

ikke see til hvilken Side det var hende meest tjenlig at gaae, og i Angsten gik hun længere og længere ind i Mosen, indtil hun endelig sad fast. —

„Na du Naadens Gud! forbarme Dig over mig Arme, der er bestedt i Nøden!“ skreg hun, og vilde, skjønt forgjæves, rive sig løs, „see det har man for sin gode Hensigt! D! hvad vilde min kjære Mand Nicodemus Steffens sige, naar han saa sin fromme Kvinde sidde fast i en gemeen Mose?! —“

„Uh, hvor det Tynske Muddervand er koldt! — Jeg maae krepere! — Og mit gode Skjort er fordærvet! det har dog kostet mig over fire Rigsdaler! — Ak Herre je! hvis nu Nogen kom og rovede mig Liv og Tre, eller jeg blev bortført af Røvere som der fortælles saa meget om . . .“

Her gav hun sig til at skrigе saa det skingrede efter. — Da Skryen gik fra Maanen, blev hun til sin Glæde et Menneske vaer som kom hende nærmere og nærmere, hvem hun paa det kjærligste bad om Hjælp, men han hørte, som det lod, ikke, og gik dog lige hen imod hende, hvor han nogle Skridt fra, ligeledes blev siddende i Dyndet, og gav sig til at — synge.

Saa dan er der under sorten Jord,

I Graven hos mig,

Som i det sortest' Helved';

Gjør Kors for Dig! —

„En Gjenganger!“ skreeg Madame Steffens, og korsede sig, i det hun begyndte paa „Fader vor.“

„Hvorfor ligger Du saa langt borte Moer Sahara?“ spurgte Manden; „lad mig faae lidet af La-generne; hvor de ere kolde og vaade! Du skulde dog ikke af Forfrækkelse have

„Ware Mareminde

„Est Du herinde

„Saa skalst Du herud!

Skreeg Madam Steffens i Dødsangesten, da hun mærkede at Manden ikke forsvandt for „Fader vor“ . . .

„Skrig dog ikke saa høit for det jeg har drukket et Glas Brændeviin i Aften, ellers skal jeg stoppe Din brede Mund, Sahara Prah!“

„O hjælp mig dog I smaae Guds Engle, hvis I kan!“ skreeg hun, og sang med foldede Hænder:

„Herre Gud løse vil min Angst

Og Sorgen af mit Bryst!“

Forgjæves trods hendes Syngen og Beben, lob sig dog ingen Hjælper see; kun Troerne løstede deres grønne Hoveder op af Kjæret, og istemmede en qvækkende Sang. —

„Du døer snart S a h r a!“ afbrød Manden;
„hører Du hvor Faareknyllingerne synger?“

O jeg ullykkelige Degnekone, Gjengangeren siger jeg skal døe! — Gid jeg var vel hjemme inden for mine fire gode Bægge!“ —

„Ja!“ svarede Manden

„Fire Fjelle er vor Pragt

„Naar vi bli'r i Graven lagt!“

„Men Du kan nok lade Dig noie med en Skindsæl!“

„Det er et Under jeg ikke besvimer!“ udbrod Madam Steffens: „mine fine Nerver!“

„Lille S a h r a!“ vedblev Manden, „Din Søster er dog en Allike! trakterede hun mig ikke med Kalun, der var saa sejt som nyt Støvletæder; — hendes Pirrekum: Brændeviin var dog bedre. — Men saa snak dog med; ellers har Du jo baade Mund og Kloer! — — Gid Du maa ædes op af Uderkoppe! staae dog ikke der og gloe, som en Roe paa Maanen, rast Mutter!

„Kragen sidder paa Bjerget.

„Hugnidal!!“

træk derpaa et Instrument (af Skikkelse som en Lire) frem af en Skindpose som han baer paa Ryggen, og gav sig til at spille en vild lystig Melodie.

„Troer jeg ikke det er en fuld Mand!“ udbød Madam Steffens, „o hellige Sanct Peder! da min Mand er Degn i Din Kirke, saa tag Dig af hans forladte Enke, og glæd hendes bedrøvede Sjæl!“

Om det var Sanct Peder's Hjælp; eller kun Hændelsen, veed Forfatteren ikke, men nogle Bønder som kom sildig hjem fra Byen, hørte hendes Skrig, og kom hende og den Drukne, (der var en Skræder fra Dalum som spillede ved Bønderbryllupper) til Hjælp. — Hun indbildte dem da, at hun havde været i Besøg hos Præstens, men paa Hjemvejen forvildet sig, gav dem derpaa 2 Sølvpeneste Skillinger for den beviiste Tjeneste, og en af Bønderne viiste hende ud paa Veien som gik til Knudsgaard.

Det fornuftigste for hende vilde nu have været, at liste sig ligesaa sagte ind som hun gik ud, men tvertimod, hun bankede paa saa at alle i Gaarden Vaagnede, der ikke lidet studsede ved at see hende i sin tilfølede Pynt. Knud og Maria kom ogsaa til,

og med mange Omsvøb og Tilfætninger, fortalte hun dem sit Eventyr. Maria var ængstelig for at hun skulde have paadraget sig en Sygdom, og søgte derfor at faae hende til at lægge de vaade Klæder og gaae i Seng, hvor hun fik en Potte varmt Ol med Smør og Honning i, som gjorde at hun snart faldt i en god fast Søvn.

Næste Morgen gik Knud til Præsten og underrettede ham om det fundne Barn, men trods alle Undersøgelser opdagedes intet om dets Forældre. — Sommeren gik hen, Madam Steffens reisste hjem, og Barnet vorte til, skjønt alle Egnens gamle Koner spaaede, at det snart vilde døe, da det havde et sieldent Slags Livlighed og viiste megen Fornuft.

V.

„Naanen flinner,

„Dødmand griner

„Est Du ikke ræd? —

(Fragment af en gammel norsk Vise.)

Endeel Aar gik hen, Sophia var allerede en skjøn fager Pige. — Præstens Son, Johannes og

hun, kom som Børn stedsse sammen, da Forældrene vare fortrolige Venner, og lidt efter lidt blev det til sand Kjerlighed imellem dem; — Hun var i Sandhed ogsaa den skønneste Pige i hele Landet, og var bekjendt under Navn af Skovlilien, som Egnens unge Karle kaldte hende. — For at Læseren nogenledes kan tænke sig hendes Billede, vil Forfatteren, skjøndt svagt, gjøre et Afbuds af det. —

Et sværmeris blødt, dog ikke sygeligt, men som for noget høiere, besjælet Ansigt. — Det lyse-gule lange Haar, bølgede i fyldige Ringe under den bredskyggede Straahat ned over Ryggen. . fint hvælvede de mørkere Dienbryne sig over de store udtryksfulde sorteblaae Øine. — En veldannet Næse, en lille rød Mund, der ved ethvert Smil, viste de skønneste Tænder, og en kløvtet Hage. Det mørkegrønne Livstykke hævede sig i sin Salighed, for den ungdomsfyldige runde Barm, som stod ej tilbage for Sneen i sin Hvidhed. — Enhver Bevægelse viste Legemet's yndige Former, og liig en Daphnis svævede hun gjennem Skoven over det bløde Græs og tusinde Blomster, som strakte deres virkefyldte Urne op mod Himmelhvælvingen. — Og dog var Skønheden intet imod hendes Dyder. —

ehum, Herremandens Søn, fattebe hæftig Kjærlighed til Sophia, men hun viste ham bort med Kulde, og elskede kun sin Johannes. — Valnatokes Gravhøi ved Nasum, var deres kjæreste Samlingssted; her sad de ofte til silbdigt ud paa Aftenen, og drømte sig ind i Fremtidens gyldne Dage. — Hvad han havde lært om Dagen, det meddeelte han hende, og hun erholdt derved et Slags Dannelse, fremfor de andre simple Bønderpiger. — Forældrene mærkede deres gjensidige Tilbøjeligheder, og Johannes's Fader lovede at ville forene dem, naar hans Søn fik et Kald. (Den Gamle havde store Belyndere i Hovedstaden som havde lovet, at gjøre Alt, for at Sønnen kunde faae hans Kald, nu da han selv var gammel og sygelig, og dette skeete ogsaa).

Rask rullede Tiden hen — Johannes var i den Alder da han kunde træde ind i Præstekaldet. — Dagen kom, skjælvende fulgte Sophia med sine Pleieforældre hen i Kirken, hvor Johannes holdte en kort men hjertelig og tillige simpel Præken, som rørte hele Menigheden. Selv Madam Steffens som var indbudt med sin Mand til Sophias Bryllup (der var bestemt til næste Søndag). Om Aftenen, som var en Hellig tre Kongers Aften, vare flere indbudne til Præstens. — Paa Veien derhen viiste

Madam Steffens sin Mand Mosen, hvor hun ved sidste Besøg i Byen var bleven siddende.

Da de om Aftenen kom til Bords, og den søde Most havde oplivet hende, gik Munden som et Hjul paa den gamle Madamme. „See hvor Tosen flutter til hans Velærværdighed! hvor de smukke blaae Vine løber som en Raket lige ind i Præstemandens Hjerter! — Ja, ja, Barnlille! nu kan jeg godt lide Dig, siden Du dog har forlobet Dig i en honet Mand, og ikke i en gemeen Bondeskarl. — Ja kom dog eengang ind til Kjøbenhavn, saa skal jeg nok give Dig Politur, saa Man skal kalde Dig Underblomsten og ikke Skovlillien!“ —

„Hr. Steffens afbrød hende, og begyndte at tale om Johannes's Prædiken og gestikuleren, som han ikke var ganske tilfreds med, thi Johannes havde gjort altfor faae Armbevægelser, og ikke slaaet nok i Prædikstolen.

Johannes søgte paa det Høfligste at forklare ham det Urigtige i hans Paastand, men Hr. Steffens var uroffelig i sin Mening, og vedblev at tale om Præsternes Pligter og disses Udovelse. — „Thi at messe for Alteret, og læse et Evangelium, var ikke saa let, naar det skulde synges med Smag, og Linierne gaae i sit rette Fald! De maatte da ofte

vende og dreie Ordene, for at de kunde faae et melodisk Sving, saa de ofte ikke vidste hvor, de skulde ende, og da var det at viise Gatning!"

Madam Steffens nippede flittigen til det fulde Glas, saa at den gode Kone fik sig en halv Perial, som løste baade Hjerter og Tungebaand.

„Hvem skulde dog have troet, at der vilde blive en Præstekone af den lille Sophia?" udbroød hun. „Jeg vidste dog hvem der var mine Forældre, og det var agtede Borgerfolk! Fred med din Sjæl Claus Slagter! — men det veed Du ikke? — Dine kunde baade være Hedninger og Moskevitter! — Ja, ja, jeg misunder Dig ikke! — Kom saa skal vi klinker oven paa den Snak Barnlille!"

Talen gled lidt efter lidt hen paa Nanderiget, og da det just var Helligtre Kongers Nat, faldt det Madam Steffens ind at enhver Pige kunde i denne Nat erfare hvem hun skulde have til Brudgom naar hun ikkun sagde Verset til de Helligtre Konger!

Sig mig hellige Konger tre, o. s. v.

Og da vilde den Persons Skikkelse vise sig for hende som hun skulde blive viet til.

Nogle gamle Bønder som vare i Selskabet, fortalte da om Palnatøke, som de havde mødt nogle Gange, han havde været ridende, og spurgt dem om „sin elskede Langpatte . . I de sidste Aar var han sjældnere seet, men derimod hans Elskede hver Nat ved hans Gravhøi, hvor hun græd og vred sine Hænder.

„Oh du Fredens Gud!“ skreeg Madam Steffens, og skottede ængstelig hen til Døren; „Hun kommer dog vel ikke ind i Husene?“

„Nei!“ svarede de, „men hun kikker stundom om Aftenen ind af Vinduet med sit blege Ansigt.“

„Gud bevares!“ raabte Madammen og kørte sig. —

Klokken gik til tolv da hun tog hjem med Knuds. Hendes Mand laae i et affides Værelse, men selv havde hun valgt sig et Andet mere affides, med en skøn Udsigt over Marken og ud til Landsbyen. Da hun kom derind løb de mange Fortællinger om Aander, som hun havde hørt, hende rundt i Hovedet; men i den bløde Seng forgik de snart, og den søde Most opseudte i deres Sted et moersomt Indfald, nemlig (Madam Steffens havde Gødhed for en ung Kandidat, som ved sine høie Belynderes Hjælp kunde haabe at faae et Præstekald; dette unge Menneske

fandt hun naturligviis smukkere end heudes Mand, som hun kun agtede for hans store Meritters Skyld, og ville derfor spørge de hellige tre Konger om hun ikke eengang skulde omfavne denne som sin elskede Husbond).

Berser var læst. — Pludseligt sprang Vinduet op. — Madam Steffens saae forfærdet op, men blev Intet vaer.

„Maaskee Anden viser sig usynlig?“ udbød hun, og svøbte sig ind i Lagnerne.

I det samme viiste sig en lang mager bleg Skikkelse udenfor, som strakte Overkroppen ind af det aabne Vindue.

„D lad mig ligge Hr. Kandidat!“ udbød Madame Steffens.

„Uhu!“ skreeg Skikkelsen, og greb fat i Lagnerne hvori hun havde indsvøbt sig.

O Gemini dog! vedblev Madammen, det er den Langpatte som de fortalte om! — o nu gaaer Veiret reent fra mig! Hielp! hielp! — sprang derpaa ud af Sengen, Skikkelsen greb og trykkede hende fast ind til Muren, som var imellem dem, i det den spurgte:

„Moder Marthe! hi, hi, hil skal jeg quæle Dig?“

„O Nicodemus frels Din Kvinde!“ skreeg Madammen i Dødsangesten, og vilde skjønt forgjæves rive sig løs.

„Hi, hi, hi! kjender Du den?“ spurgte Skikkelsen og sang:

Han skar Braden af sit Bryst
Hængte den paa Lindeqvist,
Brystet svedte; Braden sprak,
Guld ond var Fuglen at miste! —

O hellige Sanct Peter! Du hjalp mig op af Mosen, skjønt jeg ingen Catolisk var, frels mig nu fra den Lang- eller Kort-Patte, hvad hun hedder, og evig skal jeg være Dig til Tjeneste!

I det samme goel Hanen, og Skikkelsen søgte at efterligne den med nogle skrigende Toner, og sang derpaa:

„Nu galer Hanen den røde
„Dg maae jeg da afsted,
„Til Jorden skulde alle de Døde,
„Thi maae jeg følge med! —“

„Nu galer Hanen den sorte
„Til Graven maae jeg ned?
„Nu aabnes Helvedes Porte,
„Dg jeg maae flux afsted!“

Slap hende derpaa, og løb alt hvad den kunde over Marken ind i Skoven. — Ved Maaenskinnet saae Madame Steffens at Skikkelsen var klædt som et Fruentimmer, (det var ingen anden end Sophias Moder! den vanvittige Stine) hurtigt styrtede hun ind og vaagnede de Andre, som hun fortalte sit rædsomme Syn.

Den næste Dag var allerede Historien bekjendt over hele Egnen, og Alle formodede, at det havde været Gjenfærdet fra Palnatokes Grav.

Jochum, Herremandens Søn, kom just hjem fra Hovedstaden, Dagen før Sophias Bryllup; at faae hende til Brud var nu umuligt, hendes og den lykkelige Medbeilers Død, og saa selv springe i Vandet, var hans Beslutning. — Da de hver Aften pleiede at komme til Palnatokes Hoi, formodede han at de ogsaa vilde komme denne Aften; skjulte sig derfor indsvøbt i et Lagen bag de høie mosbegrøede Stene.

Johannes og Sophia kom, men en pludselig stærkt Skyldregn nødte dem til at krybe hen under den overliggende Steen; da indfjød Djævelen Jochum, at styrte denne over dem, som vilde knuse de Forhadte. — Han rørte ved Stenen — den laa løs — „Helvede staae mig bie!“ raabte han, og stødte til — men ved den hæftige Bevægelse gled hans Fod i det vaade Græs, han styrtede om, og Stenen fulgte efter og knuste ham selv.

Forfærdet sprang de Elskende op og ilede hjem.

Næste Morgen bleve de viede, og levede et lykkeligt Liv. — Aldrig erfarede Sophia hvem hendes Forældre havde været, og da hun fødte sin første Datter, kaldte hun hende op efter sin fromme Pleiemoder — Anna Maria.

Bønderne som fandt Jochums Liig under Stenen kørkede sig og sagde: „det har Gjenfærdet gjort.“

A l f f o l.

Original Tragedie

i

fem Acter.

The first of these is the fact that the
 number of cases of the disease is
 very small, and that the disease is
 very rare.

The second of these is the fact that the
 disease is very rare, and that the
 number of cases is very small.

The third of these is the fact that the
 disease is very rare, and that the
 number of cases is very small.

The fourth of these is the fact that the
 disease is very rare, and that the
 number of cases is very small.

The fifth of these is the fact that the
 disease is very rare, and that the
 number of cases is very small.

The sixth of these is the fact that the
 disease is very rare, and that the
 number of cases is very small.

The seventh of these is the fact that the
 disease is very rare, and that the
 number of cases is very small.

The eighth of these is the fact that the
 disease is very rare, and that the
 number of cases is very small.

The ninth of these is the fact that the
 disease is very rare, and that the
 number of cases is very small.

The tenth of these is the fact that the
 disease is very rare, and that the
 number of cases is very small.

Fortællingen som ligger til Grund for Stykket, læses
i Peder Friederich Suhms samlede Skrifter 8jerde Deel,
udgivet 1789. Det Historiske kan findes i Danmarks
Historie af P. F. Suhm I. Tome. Forfatteren har
søgt saameget mueligt var, at følge Fortællingens
Gang. Af de handlende Personer har han ingen udeladt,
da de alle vare nødvendige, ikkun forandret Præstinden
til en Båla.

Personerne:

Sigurd Ring.

Alf, Konge i Bendsyssel i Thyland.

Alfsol, hans Datter.

Alf, } hans Sønner.

Inge, }

Harald, Underkonge i Norge.

Snær, } ved Kong Alf's Hof.

Bolvise, }

Thorgrim, hiin Kjemper, Haralds Ven.

Gjandalf, } Sigurd Rings Slægtninger.

Hjalte, }

Signild, Alfsols Terne.

Hagbart, } Svende

Grim, }

Tjalfe, en Olding.

Præstinder, Krigere og Folk.

Bala,

De tre Valkyrier,

Drauger.

F o r s p i l.

udenfor Alfs Kongeborg i Bendsyssel i Sylland.

Hagbart og Tjalfe.

Tjalfe.

Stormens Hysten, Bølgens hule Brummen
Mod den negne nære Bred,
Døved' syge Oldings Stønnen,
Som kun saae den blege Død!
Haardt var Leiet! — Tungen brændte,
Ei jeg fik en Lædssedrik! —
Da bad jeg med stumme Læber,
Taarer vædede min Kind,
Løs Alfader Stovets Lænke,
Nat er Livets Guddomsgniist,

Nanden efter Balhal længe,
 Stovet efter kolde Jord.
 Glad den ryster sine Ringer,
 Dg mod Himlens blaae sig svinger! —

Døren aabnedes til Hytten,
 Ind en venlig Dise treen.
 Det var Alffol, hun mig pleied,
 Jeg ved hende Sundhed fik! —
 Hør mig derfor hulde Freia,
 Dg velsign den fromme Moe!
 Dine Taarer rene perle,
 Paa det grønne Sommergræs,
 Dg ved Morgensolens Flamme
 Lue de som røden Guld,
 Du er rørt! Du elsker hende!
 Dg gjør Alffol lykkelig!

Hagbarth.

Ja Alffol lykkelig! — Det ønske Alle.
 Hun er saa god, saa venlig mod Enhver!
 Dg naar hun gaaer med sine Terner hen
 Paa Blegen, for at toe det hvide Liin;
 Saa bærer hun ei Mindre end de Andre,

Men stundom Mere; taler klogt og venligt,
 Og aldrig mærker Brede hendes Blik!

Tjalfe.

(I det han seer mod Himlen.)

O skænk mig Taarer! — Dug opliver Blomsten,
 Men Taarer lindrer Hjertets hebe Trang
 Dog drømte jeg i Nat heelt underligt;
 Om Alfssol og om Loke, Hæl, og Rhan —
 Mig syntes Solen var formørket; Vinden
 Peeb fælt i Skoven, og den hele Himmel
 Var rød som Blod, ret som i Ragnarok
 Naar Ulven Minnagarmer sluger Maanen
 Og oversprænger Himlen med sit Blod. —
 Nu kom den hulde Alfssol, Loke fulgte,
 Og Rhan gridst spærrede tilbage Veien. —
 De gik imellem høie bratte Klipper,
 Der bævede ved Goffens Ræmpesang.
 Blegt skinnede den runde Solvermaane
 Og Hæl jeg saae fremstige fra sin Afgrund
 Krampagtig loe de blaae og blege Læber,
 I det hun strakte sine visne Hænder,
 Hen imod Alfssol, som hun da rev ned
 Med sig i Underverdnens mørke Bolig!
 Jeg gav et Skrig, hvorved jeg vaagnede,

Dg spurgte tvivlsomt: „Var det vel et Varsel?“
 Da rulled' Thor hen over Himlens Hvælving,
 Dg Lynet fløi paa vilde Flammevinge
 Igjennem Skoven, og jeg syntes høre,
 En Røst som sagde: „Guderne jo leve,
 Dg Ondskab skal forgaae, men Usskyld seire!“

Hagbarth.

Ja Usskyld feirer. Gimle vil bestaae
 Naar selv de hoie Aser skal forgaae!

Tjalfe.

Men Hagbarth! siig mig: „hvad betyder vel
 Den Støien inde i den gamle Borg,
 En Mængde Trelle faae jeg bringe Bænker
 Dg smukke Hynder til at sidde paa;
 Alt var jo i Bevægelse; siig venter
 I nogen Gjæst?“

Hagbarth.

Nei! veed Du ikke,
 At det er jo i Dag at Kongen vil
 Raadsføre sig med sine gode Mænd
 Om han skal sende Alfsl bort til Norg.

Tjalf.

Hvorledes? — Alf sol bort? — Skal da vor Sol
 Opklare andre Egne? — Nej umueligt!
 Fortæl mig dog!

Hagbarth.

Da vores milde Dronning,
 Den fromme Borghild døde, sørgede
 Jo Kongen saa at han laae syg en lang Tid;
 Da græd jo Jylland! — aldrig glemmer jeg
 Den Morgen da han første Gang igjen,
 Traad frisk og sund ud under Himlens Hvælving!
 Den fromme Alf sol folded' sine Hænder,
 Med Tak til Himlen for sin Faders Liv,
 Og Taarer perled' i det blide Nie,
 Liig Duggen paa den skjønne Vaarviol.
 Da udbrød Kongen: „hor mig milde Guder!
 I skænke mig kun, at min elskte Alf sol
 Maa lukke mine trætte Dienlaage
 Naar Anden svæver til det bedre Land!“
 Og trykkede derpaa den Hulde til
 Sit Fader Bryst, imedens Alle græd,
 Og bad for dem til Valhals høje Guder.
 Nu siden den Tid har alt trende Comre
 Tilsmilet Alf sol. — Ingen Ungersvend

Har endnu vundet hendes Kjærlighed!
 Bor gode Konge længes derfor efter
 At kjende ham som bliver hendes Husbond;
 Og Brødrene ei mindre. Gjerne vilde
 De ved et Svogerskab bestyrke Riget,
 Og sætte det i Sikkerhed for hvert
 Et fjendtligt Overfald. —

Tjalfe.

Naturligt! men

Hagbarth.

(bliver ved)

Paa Vestfold, hist i Norge, staaer et Tempel
 Indviet alle Guder og Gudinder.
 Der er en hellig Bala-Dvinde, Hilbur
 Er hendes Navn, hun tjener Nornerne
 Og er især berømt for sine vise
 Drakelsvar. — Men kun Nærværende
 Kan her erfare deres Fremtids Skjæbne,
 Og derfor vil han sende Alfssol did!

Tjalfe.

O milde Guder! vender Alt til Held,
 Og opfyld ei min bange Ahnelse!

Hagbarth.

Hvad frygter Du?

Tjalfe.

Jeg kan det ei forklare.

Nu staaer min Drøm mig atter levende
 For Diet, og jeg seer den blege Hæl,
 Og Rhæn og Loke, Alfesol mellem dem . . .!
 Kald mig en Drømmer Hagbarth . . . men . . .
 . . . Følg mig til Hytten!

Hagbarth.

Men hvad fattes Dig?

Tjalfe.

Saa sejen en Blomst er ej for denne Jord,
 Den blomstret kun ved lyse Alfes Pleie.
 Hvad var vel Balhal? naar de milde Diser
 Var her paa Jorden mellem Alfes Sønner?!

(de gaae)

Kongens = Hal.

Kongen. Alf. Inge. Snær. Bolvise og
flere Kjemper.

Bolvise.

(reiser sig fra sit Sæde)

— Saa er det afgjort? — Alf! skal da reise,
Dg hendes tappre Brødre følge med?
Nu? — Kongen gammel er og sygelig,
Hvad om han dør imedens de er borte!?

Snær.

(afbryder)

Om Taget nu faldt ned og knuste os!
Om Havet slugte Danmark! eller Hæl
Rev Dig og hver en Christen flux til sig!
Frygtsomme Gamle! skal Dig dog!

Bolvise.

(bliver roligt ved)

Nu nyligt

Har vi jo maattet bøie vore Halse
Med Taalmod, under Naget af den gribste
Umættelige Sigurd Ring, og til
Slig umild Kriger give vi jo Skat,
Da før vi gav den til en mild og god,

Den store Harald Hildetand. — Dg troer
 I ikke at han sluger Riget, naar det først
 Er Hovedløst? — han vil ej spare os!
 Dg kan vi vise Modstand? — Hvad er vunden
 Ved at I føre hjem med Jer, et viltsomt,
 Tvedydigt, mørkt Drakelsvar. Brug kun
 Fornuften, den er sikkest, er Drakel.
 Een er kun Gud, og han har skabt Alt om os,
 Dg Rorner, I hor eg D din er kun Støv!

Enær.

See det er Frugten af hans Reise Konge!
 Hvad skal en Afgudsdyrker i vort Land? —
 Hvem er det han tilbeder? —
 En fra det hede Syd, fra Muspelsheim
 Opsteget Surturs Søn, som ved sit Ord,
 Vil knuse Nordens høie gamle Guder!

Bolvise.

Snart Ragnarok er nær! den hvide Christ
 Sit Sejersbanner op mod Himlen svinger!
 Der er jo sagt: at Nordens gamle Aser
 Dg skjønne Diser, Alle skal forgaae,
 Men ikkun Støv forgaaer, ej høie Guder!

Dog — Gisle vil bestaae i Ragnarokk,
 Det ligger jo i Synd, er klarere end Solen,
 Og bliver alle Godes Opholdsted!
 Betyder det da ikke? — Nordens Guder,
 Vil synke hen i Gruus, forgaae, forglemmes,
 Men hist i Synd en bedre Himmel aabnes,
 Hvis Lære luttret Stovets svage Børn!?

Snær.

End er i Kraften uddød her i Nord!
 Den røde Djævel overvinder Christ,
 Den kjælnæ Blomst skal Stormen snart oprykke!

Kongen.

Jeg byder Taushed! — Ingen daarlig Trætte!
 Bolvise — tappre Kjempe! — gjerne maae
 Du byrke selv den hvide Christ, skjont Du
 Har lært heelt anderledes i Din Ungdom,
 Men nu har Munkens Beda'reent forandret
 Dig paa den sidste Engellandske Reise!
 Hver Gud kan være lige god og stor,
 Og gjøre dens Tilbedere i Døden
 Lykkelige, saaledes er min Mening!
 Jeg takker Dig for Dine vise Raad,
 Men tilgiv at vi ej kan følge dem!

Vi vil af Bala-Dvinden sikkert faae
 Dplysende og kloge Svar, som gjør
 Mig rolig. — Om jeg fejler veed jeg ikke
 Dog i det mindste, er det ingen Synd!
 Jeg vil at Alting laves nu til Reisen!
 Naar Morgenroden stiger atter frem,
 Skal Skibet skydes ud fra Stranden,
 Den gyldne Mast opreises, Sirkeseil
 Udspændes, som kan bryne vidt i Binden,
 Der føre skal mit Alt til Norges Klipper!

Bolvise.

(Folder sine Hænder og udbryder)

O høie Christ, ledsag den fromme Alfso!
 Du ene Dndt til Godt kan atter vende!

Kongen.

Følg med i Lunden, lad os Alle bede!

(de reise sig og vil gaae)

Alfso!

(træder ind)

O Fader er det afgjort?

Kongen.

Ja! Du reiser!

Alf sol.

Ei snart?

Kongen.

Imorgen Datter!

Alf sol.

Milde Guder!

Kongen.

Vær rolig Barn! snart skal vi atter samles!

Sæt Liid til Freia, hun er stor og god!

(omfavner hende og gaaer)

Alle (følger efter, uden) Alf sol.

(Pause.)

Alf sol.

Fader! Fader! Du bortgiver

Alf sol til den blege Hæl!

Du mig fra Dit Hjerte river!

D far evig, evig vel!

Gjerne maatte kolde Bølge

Mig for Alfurs Sønner dølge,

Favne mig med kolde Arm,

I sin vilde griske Harm.

Men, hvem vilde da Dig pleie

Dg Din Alf sol's Savn opveie?

Dog, de milde Diser lever!
 De kan ogsaa frelse mig.
 Sjunkne Mod sig atter hæver,
 Fader Alt jeg gjør for Dig!

Første Act.

Norſt Sjelbegn.

Harald og Thorgrim.

(Kommer fra Baggrunden)

Harald.

Nu har jeg Freia søet! — Ei Dødelige
 Kan tænke sig en Skabning skjøn som hun!
 Den fulde Læbe, Kindens røde Roser,
 Og Diets Blaae, hvori en Himmels hvilte,
 Den smekre Mid'je' Barmens rene Sne;
 Det lange gule silkebløde Haar,
 Alt sagde mig det var den hulde Freia,
 Og ingen Emblas Datter! — Aldrig svinder

E

Det skjønne Billede ud af min Sjæl,
 For Døden slukker Livets Himmelslamme! —

Thorgrim.

Jeg mærker at Du est forelsket Harald.
 Hvo kan vel kjæmpe mod den stærke Sjöfna?
 Hvo kan imodstaae Elfskovs søde Lyst?
 Det var ej Freia, ingen Himmel Dise,
 Som Du har seet; men Alfolf, Alf's Datter,
 En Konge i Vendsyssel hist i Sylland.
 Hun kom hertil igaar, og skal i Dag
 Udsørge Morderne om hendes Skjæbne.

Harald.

Hvad siger Du? — — Min! min! maae Alfolf
 være!

O milde Vær, reen er min Kjerlighed!
 Beskyt mig Vennehuld og da vil Lofn,
 Bortrydde kjerligt hver en grusom Hindring!
 — — Ja nu forstaaer jeg det! her kjære Thorgrim:
 Jeg gik i Morges da det dagedes
 Imellem Klipperne, nær Balas Hule,
 Og tænkte paa Eisten, paa min Broder,
 Som er nu ude paa Fribytteri!
 Bild Vinden peeb i Grannens mørke Toppe,

Og Fossen brusende igjennembrød
 De stolte Klippers haarde faste Vandser!
 Da mødte jeg den vise Kvinde, Hildur,
 Hun var iført sin rige Valadragt.
 Bildt flagred' hendes blaa guldpryded' Kaabe
 I Vinden. Men det lange Haar, var bundet,
 I Flætninger op under hendes Hue.
 Hun gik med stærke Skridt og faste Blikke
 Hen mod mig, og udstrakte mildt sin Stav
 I det hun sagde — „Harald! skjønne Roser
 I Danmark groer, men Heltene maae
 bløde!
 Kun Egeløv, er Arandsen han bør vinde
 Snart spirer Roser af det røde Blod!
 Den blomstre skal tæt ved Dit Bryst
 min Harald!“
 Og sang derpaa en Sang heel rædselsfuld,
 Da den var ude tog hun mig i Haanden,
 Og sagde — „For Vi atter sees i Dag,
 Skal Du den skjønne Danmarks Rose
 skue!“
 Og løb derpaa med store raske Skridt,
 Dybt ind i Skoven hvor hun saa forsvandt.
 See! er det ikke Sandhed? Danmarks Rose
 Har jeg jo skuet! — Alfsl var den Hulde!

Dg Bala sagde at den skulde blomstre
 Alene ved mit Bryst; betyder det
 Da ikke?: Alssol bliver min, min Elskte?!
 Kom Thorgrim! kom! hen blandt de unge Mærr
 Som øve sig i Hildurs stolte Leg.
 Dg naar jeg vinder Prisen maae den Hulde
 Belønne mig og vide Haralds Elskov!

Beskyt mig Sjo fna, og Du strange Bør!

Jeg stride skal, som det en Helt sig bør.

(vil ile ud)

Bala.

(træder ind og standser ham)

Harald bliv!

Hør mit Ord!

Nornernes Bud

Lyde Du maa!

(strækker sin Stav imod Verdens fire Hjørner)

Tier Storme!

Tier Hav!

Sluk dig Flamme!

Rolig Grav! —

Skulda taler,

Helten blegner,

Skjæbnen Søstre —

Vil det saa! —

— Roser lue!

Lue brænder!

Helte vorde maa til Etov!

Graven brister!

Døde svæve!

Blodet isner!

Flye! vend om!

Kun hos Freia,

Ei paa Jorden,

Blomstrer Kjerlighed!

Norner hyde,

Etov maa lyde.

Blodet rinde skal paa Jord!

Harald.

Underfulde Qvinde! hvad betyde

Disse frygtelige Ord?

Bala.

Bala tier! — høie Norner hyde

Alt er mærkt som sorten Jord.

(Pause)

Dg Vala sagde at den skulde blomstre
 Alene ved mit Bryst; betyder det
 Da ikke?: Alf sol bliver min, min Elskte?!
 Kom Thorgrim! kom! hen blandt de unge Mænd
 Som eve sig i Hildurs stolte Leg.
 Dg naar jeg vinder Prisen maae den Hulde
 Belønne mig og vide Haralds Elskov!

Beskyt mig Sjo fna, og Du strænge Vor!

Jeg stride skal, som det en Helt sig bør.

(vil ile ud)

Vala.

(træder ind og standser ham)

Harald bliv!

Hør mit Ord!

Nornernes Bud

Lyde Du maa!

(strækker sin Stav imod Verdens fire Hjørner)

Tier Storme!

Tier Hav!

Sluk dig Flamme!

Rolig Grav! —

Skulda taler,

Helten blegner,

Ekjæbnen Søstre —

Vil det saa! —

— Roser lue!

Lue brænder!

Helte vorde maa til Stov!

Graven brister!

Døde svæve!

(mutter) Blodet isner!

Flye! vend om!

Kun hos Freia,

Ei paa Jorden,

Blomstrer Kjerlighed!

Norner hyde,

Stov maa lyde.

Blodet rinde skal paa Jord!

Harald.

Underfulde Qvinde! hvad betyde

Disse frygtelige Ord?

Bala.

Bala tier! — hoi Norner hyde

Alt er merkt som sorten Jord.

(Pause)

Harald.

(farer op)

Kolde Skræk skal ikke isne Blodet,
Dine Ord ei knuse Modet.
Flur afsted! før næste Dval,
Alfssols, ellers blege Hæls.

(iler ud med Thorgrim)

Bala.

Svage Dødelige,
Trods ei Rornerne!
Stov maa villig lyde
Skjæbnens høie Bud!

Sigurd Rings Telt.

Paa Grændsen af Vestgothland.

Enær. Gjandalf og Hjalte.

Enær.

J har da seet den hulde Alfssol?

Gjandalf.

Ja!

Snær.

Er hun ej skøn?

— Hjalte.

Gid alle Valhals Diser,
Var hende liig, saa var det sødt at døe!

Snær.

I dag skal hun, nu her paa Skirifal
Udsperge Nornerne om hendes Skjæbne,
Dg flur naar Vinden blæser hen mod Jylland;
Vi seiler bort fra Morges' stolte Klipper.
Jeg ve. d I hader Underkongen Harald,
Dg dennes Broder, Eisten; men for svag
Er Eders Magt, og derfor maae i tie.
Det er naturligt! — Eders høie Frænde,
Den kjække Sigurd Ring, vil kunde knuse
Dem begge med sin Styrke, men det gjør
Han ikke, hvis han ei seer Fordeel ved det. —
Nu kunde vi med Held benytte Tiden,
Mens Alf sol er her — saadan Tjeneste . . .

Gjandalf.

(afbrøder)

Hvad mener Du?

Snær.

Den store Sigurd Ring,
Har smagt al jordisk Salighed, Magt, Ære,
Navnkundighed! og været gift! vel gift! —
Og dog er dette intet imod Alf! —
Maaskee Bendsøffel, ja selv hele Jylland,
Vil derved falde i hans Hænder. Paa
En saadan Maade fik Vidfadme jo
De danske Der.

Gjandalf.

Nu forstaaer jeg Dig.
Den gamle Sigurd skulde ægte Alf?

Snær.

Nu ægte eller ei, er vel det samme!
Nok at han hende seer og bli'r forelsket.
Udfaldet bliver da som vi det vil!
Hvor er han nu?

Gjandalf.

Ei langt herfra han rider
Herom i Vestgothland, for at udøve
Sin Kongepligt, for at tilkiste sine
Tro Undersaatters Ret. — Vi kan snart vente
Ham her tilbage!

Snær.

Godt! ved Asa Løke,
Jeg skal nok overtale ham.

(Man hører Lyd af Luren udenfor)

Hjalte.

Der er han allerede, tys! hør Luren lyder!

Sigurd.

(træder ind)

Gjandalf og Hjalte

(bøiede sig dybt)

Velkommen Herr Konning!

Snær.

(ligeledes)

Høie Konning,,!,,!,,!

Sigurd.

(afbryder. Til Snær)

Hvad Budskab bringer Du? staaer Alting godt
i Island? — Er det Sandhed hvad man siger?
At nu Bolvise har forandret Troe?
Fortæl mig Snær, men lyv ham intet paa!
Jeg veed at I er, just ei bedste Venner!

Jeg kjender Dig! Du kan heelt mæsterligt
 Med smidig Tunge, dreie og forvandle
 En Myg til Elefant, naar Du det vil!
 Din Tunge stemmer ikkun naar Du skal
 Fortælle Sandt og Godt om Nogen, da
 Det er heelt uvant!

Snær.

Høie Herre Konge . . .!

Sigurd.

Det er mit Alvor! — Sigurd skjæmter ikke,
 Og mindst med Dig! — Fortæl! saa er min Vilje.

Snær.

Jeg habder ei Bolvise! — Han er gammel,
 Og gaaer naturligviis i Barndom!
 Den smule Blod han har, vil han ei miste,
 Og kun for Helten aabner sig Valhalla!
 Den nye Lære, som nu Munken Beda
 Har præd'ket for ham er heel anderledes!
 Den jo forbyde Blodsudgydelse
 Og Heltestrid, og lover evig Glæde,
 Til dem som faster, synger og gjør Bønner!
 Og dette er jo ganske for Bolvise
 Som han det ønsker; og derfor, naturligt . . .

Sigurd.

(afbryder)

Den stakkels blinde Gubbe! Er han ei
fulgt med herind til Norge?

Snær.

Nei!

Sigurd.

Hvorfor?

Snær.

En pludseligen Sygdom, er Karsagen.

Sigurd.

Og hvor er Alfssol nu?

Snær.

Paa Skirissal.

Sigurd.

Er alting rede da? er Folket samlet?

Snær.

Paa Veien nu herhid jeg mødte Mænd
Og Børn og Qvinder, som kom Langveis fra,
For selv at see den skjønnne Alfssol, og
Erfare Svaret af den vise Bala!

Men tilgiv, jeg har lagt en Plan min Konge,

Til Eders Fordeel! — Tør jeg sige den?

Tro ei at Egennytte driver mig!

Nei Kjærlighed! Taknemmelighed! . . .!

Sigurd.

Hvorledes?

Taknemmelighed? — Du lyver Guldets Træl!

Jeg har jo endnu ikke gjort Dig noget,

Hvorfor Du kunde være mig taknemmelig!

Hvad er Din Plan? tael! uden lang Indledning !

Snær.

Har I seet Alfso?

Sigurd.

Nei!

Snær.

Dg vil det ikke?

Sigurd.

Det er mig ligegyldigt.

Snær.

Spørg kun selv

Nu Eders Slægtninger, om hun er skjøn . . .!

Hjalte.

(afbrøder)

Ja Herre, hun er skøn og mild som Freia!

Sigurd.

Nu det er godt for hende . . . !

Snær.

Men I skulde

Dog see den Underblomst for Tjyllands Heder!

Lyksalig er den Konge som skal dele

Sin Throne med den Hulde. Hvilket Liv!

Dg hvilken Tid i Diet, det kan smelte

Selv Isen hos den haarde Slet paa Jorden.

O Salighed at turde favne hende!

Sigurd.

(afbryder)

Ha, nu forstaaer jeg Dig! Jeg fatter Planen

Men husk at jeg er gammel Snær!

Snær.

Affsol

Er ei vellystlig!

Sigurd.

... Hendes tappre Brødre . . . !

Snær.

Maa frygte Sigurds Magt, en saadan Svoger,
Er dem en Ære jo . . .!

Sigurd.

Du troer da at
Den hulde Alfssol kunde elske mig? . . .
At hun er skjon det veed jeg! Alt forlængst
Har Rytet sagt: at selv den høje Odins
Balkyrier var ikke skjonnere.
Endnu i denne Dag jeg gjæster hende,
Jeg vil dog see om Rytet ej har smigret!

Snær.

Du kommer Konge?

Sigurd.

Ja! saa hen af Aftenen!
(vil gaae)

Snær.

Men ei jeg bør forglemme, høje Konge.
Min Herre, Konning Alf, gav mig en Ring,
Som jeg i hans Navn skulde give Eder.
Kun som et ringe Venstabs tegn . . .!

Sigurd.

En Ring?!

Snær.

Ja store Konge! see, her er den.

(leverer ham den)

Sigurd.

En heilig Guldbring! men den passer ei!

Den er jo smedet for en Kvindehaand,

Dg ei for Sigurds! see! — — Jeg lider og

Ei Ringe eller Kjæder, thi de viser,

Et Billede paa Slaveri Træltet!

Har han ei andet at bortgive, var

Det bedre at han selv beholdt det,

Dg viiste ei saa aabenbar sin Armod!

Jeg gider ikke bære slikt! see der!

Jeg skjænker Dig den!

(giver ham Ringen)

Snær.

Edle Herre Konning!

Saamegen Godhed mod en ringe Tjener...!

Sigurd.

(til Gjandalf og Hjalte)

Reis endnu ikke ind i Landet! bliv

Kun her paa Vestfold, til jeg siger Eder!

(gaaer ind i det Indre i Teltet)

 Snær.

Vi har alt vundet! — Kom ud i det Frie,
Her kunde Sigurd muligt høre os!

(de gaae)

 udenfor Alfolds Telt.

 Alfol og Signe.

Alfol.

Hvor reen og fri er ikke Lusten her!
Fra Hjeldets unge Blomsters Dfferfkaaler,
Opstiger Virak mod Alfaders Himmel.
De stolte, hoie, Nordens Kjempegraner,
Staaer Winter, Sommer, i sin Høitidsdragt,
Dg synger hoit, naar Stormen ryster Toppen,
En Sang om Nordens gamle faldne Kjemper,
Smedens Goffen ryster faste Grundvold,
Dg taarner flumhvid op mod Klippens Pandser,
Alt er et mægtigt Syn! dog ei jeg bytter
Det stolte Norge for det blide Danmark
Ei vilden Kjempe for en kjærlig Nøe!
Gødt smiler Danmark, liigt et venligt Barn,
Sam hviler trygt i sølvblaa Bølgefjeld,

Dg skuer roelig mod Alfaders Himmel!

Dg Signe, hvor jeg længes efter Hjemmet!

Heel længselsfuld mit Dje søger efter

At øjne Danmark i det dunkle Fjerne,

Men kun forgjæves, o da maae jeg græde,

Dg bange Ahnelser forfærde mig.

Signe.

O kjære Alf! snart skal vore Aare

Slaae Skumhvid Bølge, som vil bære Snekken

Igien til Danmarks, kjære Barndoms Egne.

Vær derfor rolig! Hvis Du det tillader?

Saa vil jeg synge Dig en lille Sang,

Den muligt kan adsprede Dig Din Lungesind.

(Synge)

Liden Grindhild sidder og forrigfuld

Seer igjennem Solbrændt Rude;

Men Maanen luer som røden Gulb,

Bilbt tuber Stormen derude.

Naar Maanen skinner,

Dømanden griner,

Dg rider igjennem Lunden.

„Min Dva rodd, af! hvi er Du ei her!“

Saa klager den bange Pige.

I Buxten det rasler, han er nær,
 Flur Kummer og Taarer vige.

Skjont Maanen skinner

Og Noemand griner

De savner hinanden i Lunden.

Alf sol.

(afbryder)

Tys kjære Signe! tys, der kommer Nogen!

Det er vel mine Brødre.

Signe.

Jeg vil da

Gaae ind i Lunden for at flette Dig

Den Egekrands som Du skal have paa

Til Nørnerne, naar Du adspørger Bala!

(gaaer)

Alf sol.

(ene. Pause)

Harald.

(iler ind, kaster sig for hendes Fødder; hvor han ned-
 lægger sin vundne Seierskrands)

O hulde Freia, høie Himmel Dine!

Dor Alfurs Søn nedknæle for Din Fod,

Og skue Himlen i Dit blide Dje?!

Jeg Prisen vandt i Hildurs haarde Leeg,
Men ene Du gav Helten denne Seier,
Dg' derfor bringer jeg Dig Egekrandsen.

O hulde Alfso! , kanst Du elske mig?

Uværdig er jeg ei Dit ædle Hjerter.

Kun giv mig Haab, og jeg det skal fortjene!

Kun Haab! — et ventligt Ord! — ei mere!

Du tier! — vredes Du? umuligt!

Alfso!

(reiser ham)

Ronge!

Utallige af Nordens skjøne Piger,

Vil prise sig lykkelig som Din Brud.

Men snart vil folde Rumhvid Bølge,

Dptaarne mellem os . . .

Harald.

(afbryder)

Men Søen staaer

So aaben for Enhver! og ofte Norffe

Dg Tyder knyttet Egtebaandet sammen.

Reen er min Elskov! ingen Feberblus,

Men høi og stor, som Freias til sin Dder.

Du tier — men Din Rødmen Dig forraader,

Den hulde Liljekind forvandler sig
Til Blyfærds skjønne rene Himmels Roser!

Alffol.

De høie vise Morner, og min Fader,
Alene vaader . . .

Harald.

Dgsaa Du min Alffol!

Dg grusom kan saa skjon en Sjæl ei være.
Sødt smiler Haabet paa sin lyse Stængel,
Thi Mornerne har sagt Du blive min!
Endnu i Dag afgjøres maae min Stjæbne! —
O Elskov søde Himmelsflamme!
Du luttrer Alfurs, Stovets Børn.
O Salighed som ei kan fattes,
Nedsteget fra en venlig Gud.
Ei Ord kan tolke Heltens Elskov!
Den rene skjønne Himmelild,
Som fører ham til Kamp og Sejer,
Dg mildner Dødens hede Saar!
Den smerter, og er dog saa salig!
Den hæver Stovet til en Gud!
Dg kold og grum maae Manden være,
Som aldrig kjender Kjærlighed!
Ja Alffol! Ja! min skalst Du blive,

Hvis ei jeg vandre maade til Hæl!

Ved Dig jeg hæves kan til Himlen!

Men uden Dig, maade jeg forgaae!

(iler ud)

Alffol.

(Staaer et Djeblif og seer efter ham. Anæler derpaa
ned, og udbryder)

Milde Guder i det Høie!

D forlad mig ei.

Skuer Taaren i mit Dje,

Leed mig trygt paa Livets Vei!

Signe.

(Kommer tilbage med Egekrandsen som hun har flettet)

See her er jeg igjen! — men Du er ene?!!

Du græder! hvad er hæudet Dig Du Gode?

Alffol.

(reiser sig op)

O Fader! Fader! havde aldrig

Jeg skuet Norges stolte Klipper,

Saa var jeg lykkelig paa Jord!

Signe.

Hvad fattes Dig? vær trostlig kjære Alffol!

Snart vil vi skue Danmarks Bøgeskove,

Snart skalst Du hvile ved Din Faders Bryst.

Alffol.

Hvad siger Du?! — Nei! Nei! — o milde Freia
Forlad mig ei! — jeg gysrer for min Fremtid.

Signe.

Din Eljæbne vorde liig Din Dyd min Alffol!
Vær derfor rolig, Guderne jo lever!

Alffol.

Men Loke er imellem dem . . .! dog Nei,
Det var ei Loke! — Harald er ei troløs!
Hans rene hulde Blik var trofast Elskovs!
Hans Ord var ikke Læbens kunstlede,
Men Hjertets, Kjerlighedens søde Ord!

Grim.

(træder ud af Teltet)

Prindsesse! Eders Brodre venter Eder.

Alffol.

Jeg kommer! — — Milde Freia vær mig huld;
Mit Mod er brudt, mit Haab som Solen nede!

(gaaer med Signe)

Templet paa Vestfold.

(Paa begge Siderne af Scenen sees de fornemste Guder og Gudinder udhugne af Steen, foran Enhver, staaer et lille Alter. Midt paa Scenen sees de tre høie Nørner, ligesledes udhuggede af Steen. Den Mellemste holder en Ring i sin Haand. Baggrunden taber sig i mørke Buegange, som kun oplyses lidet ved en svag Ild.)

Bala.

(Staaer med tilhyllet Ansigt foran den mellemste Nornes Alter, medens Præstinderne synger.)

Chor.

Høie Nørner!

Stovets Ekjæbnes Bestyrerinder!

Hører os!

Hører de Indvielses Sange!

Tause I sidde ved Ygdrasils Rod,

Dvæger dens Rodder med Vandet

Øst af den hellige Brønd.

Hører os!

Bala.

Hører os!

Chor.

Synger Evanerne glade

Dver Fortidens Brønd?

Eller er Vandet Kilden

Rødt som det røde Blod?

Hellige vise Norner,

Hører, hører os!

Bala.

(taler)

Urb, Barand og Skuld!

I hellige, vise Søstre!

Bredest ei paa Støvet's Drme,

At de vovede at udforske

Deres Fremtids dunkle Skjæbne,

Dg nedknæle for Jere Altret!

Chor.

Bredest ei!

Thi da maae Støvet,

Bittre, blegne,

For Eders Magt!

Bee os da hvis I bredest!

Bee! Bee! Bee!

(Jernporten aabnes)

Bala.

(taler)

Luren lyder! — taus nu Alle!

Alffol den Fromme er nær! —

(hun sætter sig paa sin Stol)

(Dyb Stilhed. — Alffol iført en hvid Dragt, med en Benvedgreen i Haanden, Haaret ned af Ryggen, og Lindingen prydet med Egeløv, kommer, efterfulgt af hendes Terner, som ligeledes ere hvidklædte, fra Baggrunden, dernæst hendes Brødre, Harald, Rjæmper og Folk fra Omegnen.)

Alffol.

(Nærmer sig med langsomme Skridt den mellemste Kor-
nes Alter, og knæler paa Forhøiningen.)

Bala.

Kongedatter! fat

Den frækkeste Ring,

Og sværg

Den hellige Eed!

(dyb Stilhed)

Stemmer fra Dybet.

Neen maa Eden være,

Neen, hellig og stor!

Reent og ubesmített
Dit Hjerte være maade!

(dyb Stilhed)

Alf sol.

(fatter Ringen og sværger)

Saa sandt hjælpe mig den mægtige As,
Thor, Freir, Njord, Freia,
Og alle de Hellige

Aser og Asyniar,

Landets Guder,

Alle Bjergboer,

Og Landvætir:

Som jeg i fast Tillid med

Et ubesmített

Hjerte,

Fremstiller mig her, for at

Udforske min Skjæbne af

De hellige vise Norner!

Stemmer fra Dybet.

Eden er hellig!

Alf sol er reen!

(Tordenen ruller)

Chor af Præstinder.

Knæler Støv!

Falder til Jorden!

Bæver af Rædsel!

Nornerne taler.!

(Alt bliver mørkt, Alterilden slukkes, Bala bevæger sig stærkt paa Stolen, og udbryder med høi, men huul Stemme i Begeistring, hvori Musikken udfylder Paujerne.)

Gudinde! —

— Dødelige! —

— Lykkelige! —

— Baandefulde! —

— Fra Døder, den Kjæffe! —

— Den Gamle! —

— Baal! Brand!

— Vee! Vee! Vee! —

— Himmel reen! —

— Spaadommen forvildes! —

(styrter ned af Stolen, Præstinderne knæler om hende)

(Tordenbrag)

(Lissol segner om, Harald, hendes Brødre og Ternerne, ile hende til Hjælp.)

Chor.

Hellige Guder,

Forlad os ei!

A n d e n A c t.

Alffols Bølt.

Alffol, Alf og Inge.

Alffol.

Den Sky er svær som hænger paa min Himmel,
En Storm allene kan fordrive den.

Men bliden Foraarsvind, som bøier Siv kun
Dg spreder Blomsterstøvet over Jorden,
Den er for svag. De mindre Skyer drives
Hen i den større, saa de vorde een;
Dg bliver den for tung, da vil den briste!

Inge.

Jeg fatter ei Din Mening, kjære Søster!

Alffol.

Hei Inge! aldrig seer jeg klar den Himmel,
Som forbum smilte i saa Skyfri Glands!
Forsvunden er min Barndoms glade Morgen,
Nu skjule sorte Skyer Himlens Blaa!

Alf.

Vær rolig Alffol! sæt Din Lid til Freia!
Hun sender Hjælp naar størst Dig synes Nøden.
Du saae jo ofte Himlen være mørk,

Dg atter blive klar just som et Uveir
 Drak sælest op. Endnu veed vi jo Intet . . . ?

Afssol.

(afbryder)

So! hør mig Brødre. — Hjertet vender sig
 Af Skræk i Barmen ved Erindringen!
 End staaer det Rædselssyn og truer mig,
 End lyder hvert et Ord, med Tordenbulder,
 Saa Dodens Sønner farer gennem mig! —
 I huske vel, da vi kom hen til Templet,
 Hvor svag jeg var, hvor vaklende jeg gik,
 Dg skjælvede for Helligdommens Mørke?
 Dengang min Haand b rørte Jernringen,
 Den skrækkelige, som mig Vala bød,
 Da var det ret som om mit Hjerte brast,
 Dg alt mit Blod blev Gis! — Jeg veed ei selv
 Hvad Tungen sagde. Alting fortnede!
 Dog hørte jeg Drakelsvaret — Fast,
 Krampagtigt holdt jeg mig i Beiret
 Ved Ringen, da lod Tordenbrag, jeg sank,
 Saa var det for mig, dybt, dybt, ned,
 I sorten Afgrund, mellem fæle Drauger.
 Dg Torden brast! De høie Klipper skjælv,
 Mens Havet slumhvídt streg mod Himlen,

Vildt Sneen fygde' — Ragnarokk var nær,
 Og Fenrisulven løst af sine Baand,
 Som truet med at sluge Valhalls Guder.
 Da steg den onde Loke ud af Klippen,
 Og knugede' mig, vanvittig til sit Bryst.
 Han lignede' Berserk, den hvide Graabe
 Stod ud af Munden, og hans sledste Die
 Var spilet op, og stirret liig en Døds.
 Jeg skreeg af Rædsel, men mig hørte Ingen,
 Kun fæle Drauger, sang en rædsom Sang.
 Da steg fra Dybet op de trende Korner,
 Og Skulda sagde med mørkt, helligt Alvor, —
 Og i en Tone som jeg aldrig glemmer,
 Den trængte mig igjennem Marv og Been! —
 „Den Gamle tyder, Sigurd! vee Dig! vee!
 Dog snart vil iskold Rædsledrik Dig kvæge!“
 Da saae jeg Drauger, luftige, men blege
 Og blodige, at svæve tæt for mig.
 De vare alle rustede til Krig,
 Og Lurer og Trompeter lød til Angreb.
 „D hørte Guder frels mig!“ udbrød jeg,
 Og Alt forsvandt, — jeg var igjen hos Eder.

I n g e.

Det lader sig jo let forklare Alffol,
 Og har ei at betyde. — Denne Angst

Du sølte, Helligdommens Mørke, Sangen
 Præstinderne istemte, Tordenbraget
 Og Balagvindens underfulde Ord,
 Som blev udsagt i høi Begeistring fra
 De vise Norner. Dette kan jo bringe
 Den Modigste til Skjælven! sagtens skrække
 En svag, en frygtsom Pige, og ved Hjælp
 Af Phantasien at fremkalde sligt,
 Som Du nu troer at have seet naturligt.

Alfso l.

Forklar det som Du vil. D milde Freia!
 Du som beskytter Liljens skjøre Stilke,
 At ei den knækkes i en stormfuld Nat.
 Forlad mig ei, lad Ondt til Godt sig vende!
 D Brødre, havde ei Bolvise ret?
 Hvad nytter det at vi nu føre hjem
 Med os, et mørk Drakelsvar som Ingen
 Forstaaer.

Inge.

Drakelet vil nok i Tiden
 Opklare sig. — Min Arm, Din Dyd, vil gjøre
 Dig sikker her og overalt i Norge!

Alf.

Men hvad mon Dster vil betyde, Inge?

Inge.
 I Øster Sol staar op! det jo betyder
 Stor Lykke — og den Kjække fulgte strax
 Derpaa . . .

Alf sol.

Den Kjække. Hvem mon det vel er?

Inge.

Det veed jeg ikke! uden det er mig
 Som skal forsvare Dig?

Alf sol.

Men end den Gamle?

Alf.

Det skulde vel ei være Sigurd Ring?

Inge.

Umuligt!

Den gamle Gubbe haver tidsnok, Alf.

Baal, Brand, reen Himmel, — uidentvivel
 betyder

Afverlinger af Corrig og af Glæde.

Det værste er at Spaadomme forvildes,

Dg at Din Skjæbne Alf sol er uafgjordt.

Dog nei, det er den ikke! — Nei saalænge

Din Broder Inge lever, er den ikke,

Imorgen spænde vi flux Seilet ud,
 Og lade flaae ad Jylland til, hvis Vinden

Vil blive gunstig!

Alf sol.

Alt i Morgen bort?!

Nei Broder! Nei! — Dog jo! vi maae, vi bør!

Inge.

Jeg fatter ei Din Tale.

Alf sol.

(Skjuler sit Ansigt i sine Hænder)

Milde Freia!

Smil venligt fra Dit Folkevanger ned,

Og aften Taaren i mit trætte Dø!

Inge.

Hvad er det, Søster?

Grim.

(træder ind)

Underkongen Harald

Er udenfor, han haver noget vigtigt

At tale om med Eder.

Inge.

Lad ham komme.

Alf sol.

(med Glædens Udbrud)

I Øster Sol staaer op! den Kjække kommer!
Ja nu forstaaer jeg, Bala.

Harald.

(træder ind)

Kongesønner!

Selv Konger! Gøtters Vre, og Forsvarer.
Mit Vrinde er vigtigt, Alf sol er
Mit Diemed, til hende beiler jeg!
Reen Attraae boer i Haralds Bryst, jeg føler
Mig hende ei uværdig! er hun ikke
Imod det? Kan hun elske mig den Hulde?
Saa kun udbeder jeg mig Eders Minde,
Min Længsel mægtig er og stor, afgjør
Nu Sagen. — Tier ei! — afgjør min Skjæbne.

Inge.

(lægger hans Haand i sin)

Jeg Broderskab tilsværger Dig! ja Harald,
Du est mig kjær! Din simple, frie Tale
Behager mig — men Alf sol raader selv.

Alf.

Der Søster raader, ikke vi min Konge

Harald.

(Knæler for Alfslol)

Afgjør min Skjæbne hulde Freia,
Dg dræb ei Helten i sit søde Haab!

Alfslol.

Helt! Konge! mørk og tvivlsomt er Draklet.
Min Skjæbne tegner til at blive ond;
Dg derfor vil jeg ikke gøre Dig
Ulykkelig med mig . . .

Harald.

(afbryder)

Du elsker mig da?

Alfslol.

Ja Konge! Ja! jeg elsker Dig! men jeg
Vil ikke gøre Dig ulykkelig
Ved denne Elskov hos den svage Pige. —
Lad nogen Tid gaae hen, Draklets mørke
Tvivlsomme Tale bedre da udvikles,
Dg da er Alfslol rolig, og desuden
Maae vi velsignes af min fromme Fader!

Harald.

Din Vilje er min Lov, thi den er billig!

Alf sol.

Staae op! at knæle sommer sig ei Helten!
 Hvis Vinden bliver gunstig, spænde vi
 Nu alt imorgen Silkefeilet ud,
 Og lade staae ad Jylland til, min Harald.
 Did sidder i den gamle Kongeborg,
 Og skuer længselsfuld hen over Havet
 Min gode Fader, for at øine Snekken,
 Som bringer ham igjen hans elskte Datter!
 Hver Time tæller han, hvis jeg nu drælte,
 Og glemte Pligt for Elskovs søde Himmel,
 Forvoldte jeg ham Frygt og bange Uroe;
 Derfor er det nødvendigt at jeg reiser.
 Rask ruller Tiden, let et Aar bortglider,
 For Helten som i daglig Kamp kan færdes!
 Smidlertid Draklet vil udvikles,
 Og sønderrive Frygtens sorte Slør.
 Kom da til Jylland, lad os der forenes,
 Og glad jeg følger med Dig til Dit Norge!

Harald.

Det vil Du Alf sol? høie Valhals Diefse,
 Du aabner Himlens lyse Porte for mig!
 Kjækt jeg for Dig vil gaae i Kampens Fare,
 For Dig at stride, høje Himmellyst!

Alf sol.

O milde Freia sign vor Kjerlighed,
 Hvis ei saa send flux Dødens blege Engel,
 Der kan mig lede til Dig i Din Himmel!

Harald.

(trækker Teltets Forhæng tilside, og man seer ud over
 Havet)

See overalt hvor klart! ei mindste Sky
 Paa Himlen. — Valder skuer ventligt
 Fra Breidablik igjennem Middagsolen,
 Og varsler os en glad og salig Fremtid!
 See Alf sol! see! saa langt som Diet rækker,
 Staar Jorden i en spraglet Sommerdragt.
 Grønkrandset Klippe kneiser liig en Kjempe,
 Og skuer kjerligt hen mod Gessions De,
 Der liig en Blomsterkrands paa selvblaa Skjold
 Trygt viler midt i Havets Moderarme.
 Nordvinden piber ei! den gamle kolde Tette
 Er slumret ind i stolte Orneham.
 Bjergblomsters Duft med kjole Lustning blandet
 Blidt vifter om os — Alt er trygt og roligt,
 Bebuder det da ikke Held for os?!

Alf sol.

O høie Gud r! hvad der end vil skee,
 Saa see i Naade til os alle ned!

Harald.

Seil trygt min Alfsl, bort fra Norges Klipper
 Op til det elskte Danmarks Bøgeskove.
 En venlig Vind vil bønne Snekkens Seil,
 Saa beged Søefugl glider rast og let
 Hen ad den rene klare Sølvflade.
 Naar Vinterkulden binder Rjæmpevoven,
 Og Skoven staaer i hvide Vinterdragt,
 Da sidder Du ved Arnens røde Lue
 I snevre Tomsrubbuur, imedens kjækt
 Din Harald over sig i Hildurs Lege,
 Saa svinde rast de taagesfulde Dage
 Og Iysgrønne Vaar i Ungdoms Dragt
 Flux følger efter Aarets Morgenrøde,
 Og smelter Eneen med sit hede Blik.
 Stolt sønderbryder Jossen Klippens Bryst,
 Og plukker flux de høie Rjæmpegraner,
 Som Pigen plukker Engens spæde Blomster!
 Da kommer jeg til Jylland, og begjærer
 Dig af Din Fader. — Være derimod
 Det kan han ei; stolt, ædelt er det Blod,
 Som flyder gjennem disse Helteaarer,
 Og det som mere er: Du elsker mig!
 Farvel! tungt er det for mig at gaae bort,
 Men Pligten hyder, Elskov maae da vige!

Alffol.
Farvel min Harald, Freia Dig ledsage!

Inge.
De høie Guder signe Ederes Eskov!

Alf.
Det vil de, Inge! Guderne jo ere
Retfærdige!

Alffol.
Ved Vør en evig Trostfab!

Harald.
Ja evig Trostfab! — Din som min, Farvel!
(iler ud)

Alffol.
(kaster sig med Glæde i sine Brødres Arme)

(Pause.)

Vise Guder i det Høie!
Skuer Taaren i mit Die,
Føel mit Hjertes rene Fryd!
Salighed mig gjennembæver,
Aanden sig paa Vinger hæver
Op mod Eder i det Blaane!

Jeg er glad, og dog mit Hjerte
 Banker med en navnløs Smerte,
 Som selv quæger i sin Dval!
 Freia, o forlad mig ikke!
 Le d med hulde Moderblikke
 Mig paa Livets mørke Wei!
 Lad en venlig Stjerne tindre,
 Og om Himlen mig erindre,
 Hvis ei Harald bliver min!
 Let i Kamp:n Helten falder,
 Naar Valkyrierne falder,
 Maa han ile bort fra Jord:
 Da vil mine Kinder blegne,
 Men lad mig ei derfor segne,
 For min Fader slumrer ind.
 Ingen vilde Gubben pleie,
 Og hans Alfolds Savn opveie,
 Hvis jeg sank for Smertens Piil.
 Styrk mig da! Skænk Kraft og Mod!
 Milde Freia Du er god.

Laffbrydes ved Lurer, Trompeter og Gigers Lyd)

Aff.

(seer ud af det Rabne² i Teltet)

See! — Hvad er det? — Hvad er det for en
 Drængsel?

See Inge! her de komme henimod.
 En gammel stolt graahærde Krieger sidder,
 Krumboiet paa sin Hest, og stirrer skarpt,
 Og stift med stolte Blikke rundtomkring!
 See unge Piger strøe hans Vej med Blomster,
 Og en utallig Hær af Svenske, Gotheer,
 Og Garderiker følge ham!

Inge.

(seer ud af Teltet)

Ved Thor!

Det er jo Sigurd Ring! hvad mon han vil?

Alf sol.

Hvad? Sigurd? — Frels mig høie Valkas Guder,
 Lad ei Draklet saa oplære sig!

Inge.

Du blegner Søster?!

Alf sol.

Det er Intet! Intet!

Kun lad ei Sigurd komme! — siig til ham,
 At jeg er syg . . .! siig hvad I vil . . . naar kun . . .

Inge.

Han er vor Overherre. Han vil vrede . . .

Alf.

(som bestandigt seer ud)

Nu stiger han af Hesten! Hvad? det lader
Som om han vilde her til os!
Ja see! der er han alt. Nu kommer Grim!

Alf sol.

„Den Gamle tyder Sigurd!“ sagde Nornen.
Drakelet vil snart opklare sig!

Inge.

Frygt ikke Sigurd, sæt Din Liid til mig.
Hvis han fornærmer Dig, ved Asa Thor,
Mit Sværd skal stoppe Munden paa den Stolte!

Alf sol.

Bange Hjertet bæver,
Medens Bonnen hæver
Sig fra Læben op til Freia mild.
Frels Du mig Du Blide!
Bed min Haralds Side
Glad jeg gjæster Dig i høien Hal!
Haabet meer ei lyser,
Bange Hjertet gyser.
Freia staae mig bi!

Grim.

(træder ind)

Kong Sigurd kommer for at gjæste Eder

Sigurd.

(træder ind)

(række Brødrene som møde ham i Døren Haanden)

Som Ven! Ei Fiende!

Inge.

Ærligt, trofast Venskab!

Sigurd.

Velkommen til mit Norge, tappre Helte!

Staaer alting vel og godt til hist i Jylland?

Som man fortæller mig har jo Bolvise

Forandret Troe, den stakkels blinde Gubbe!

Han gaaer i Barndom, veed ei hvad han gjør;

Det kan undskyldes. Men ved Asa: Thor,

Her jeg forlod de høie gamle Guder,

Dg tro'de paa et lustigt Stjernesfær,

For vilde jeg døe bort af Anasot,

Dg vandre ned til Helas Rædselsbolig!

Men hvor er Eders Søster? og hvorledes

Løb vel Drakelsvaret?

Inge.

(peger paa Alfot)

Her min Konge.

Er vores Søster!

Sigurd.

Ha! hvorledes? Alfso!

(tager hendes Haand)

Men Du er bleeg! er syg, og dog saa skøn!
 Sa skjønnere end Rygtet mig har sagt!
 Jeg troede neppe, at jeg skulde finde
 Saa faur en Blomst i Norges barske Egne;
 Ei saae jeg Nogen før saa skøn som Du,
 Du smelter Snøen om mit kolde Hjerte!
 Bliv her! Du maa ei reise! bliv i Norge!
 Jeg er uden Dronning, bliv Du min,
 Og gjerne deler jeg mit Rige med Dig!

Alfso!

Jeg er uværdig denne Ære Konning.
 Jeg kan ei! lad en Anden nyde den!

Sigurd.

Hvad?! vover Alfso at forsmæde min Godhed?
 Er jeg Dig ikke god nok?

Alfso!

Alt for god!

Men jeg har endnu ei bestemt mig Konge!
 Jeg er endnu saa ung — Drakelet
 Er mørkt, og muligt at jeg aldrig gifter.

Sigurd.

Ha! nu forstaaer jeg Dig! Du elsker alt
 En Anden, heller vil Du have Dig
 En ung Bellystning end den gamle Sigurd.
 Hvem er den lykkelige Ungersvend
 Som tør sig maale med mig? Dog vel ikke
 Den kjælnæ Harald, som kom ud herfra,
 Nys da jeg reed paa Klippen over ham?
 Du rødmer! — Ja Du elsker Harald, Alf!
 Bellystig brænder Du af Længsel efter
 Hans hebe Favnetag, frygter for at spille
 Din Ufkyld i en kraftløs Gubbes Arm.

Inge.

(afbryder)

Vor Søster saa forhaanes! Nei ved Odin,
 Du skal ei ægte denne rynken Trolde,
 Før skal jeg ofre ham til Naftrons Flamme!
 (drager sit Sværd og vil styrte ind paa Sigurd, men
 Alf holder ham tilbage)

Alf.

Hvad gjør Du Broder!? han er vores Konge
 Og Overherrer . . . !

Sigurd.

(til Inge)

Stedets Hellighed

Forbyder mig at stride her, men hvis
Du tør, saa mød mig med Din Hær ved Sarpen!
(kaster sin Handske)

Ved Asa Thor og alle Valhals Guder!
For tvende Døgn skal Alf sol være min.

(gaaer)

Alf.

Nu kom den Gamle da fra Øster! Sigurd
Var det, Draklet sigted' til.

Alf sol.

Sa Sigurd!

Jeg skjælver for hans Magt, den Følelseløse . . .
Han kunde . . . Guder . . .! dog jeg skjælver ikke
For mig men kun for Eder kjære Brødre! . . .

Inge.

Og for Din Harald.

Alf sol.

Sa! ogsaa for ham.

Det skammer jeg mig ikke ved at tilstaae —
Men vores Fader? . . . aldrig see ham mere,

Ha Næbsels Tanke! aldrig skulle favne
 Sin elskte Datt r! Nei det er formeget!
 D hør mig Freia, Thor og alle Guder!
 I veed jeg elsker Harald høiere end Livet,
 Ja høiere end Jordens Herligheder.
 Dog vil jeg gjerne mig frasige ham,
 Kun lad mig leve for min gamle Fader!

Alf.

D Søster! Søster! Du er stor i Dyd,
 De høie Guder vil Dig sikkert lønne.

Hagbarth.

(træder bevæbnet ind)

Inge.

Hvorledes?! Hagbarth! hvad betyder vel
 Dit Komme her? staær alting godt i Tysland?

Hagbarth.

Stod alting godt, saa kom jeg neppe her.

Inge.

(afbryder)

Hvad er Dit Grinde? hvad er vel hændet?

Hagbarth.

Jeg bringer Sorgens Bud! vor Herre, Konning...

Alffol.

Min Fader?! D fortæl.

Hagbarth.

Saalænge som

Han kunde øine Sneffens hvide Segl,
 Stod han paa høien Loft, og skuede
 Ud over Havet efter Eder; men
 Da den forsvandt i fjerne Taagekreds,
 Brast han i Taarer, og udbød: „I Guder,
 Gjør Alffol lykkelig, jeg kan det ei!
 Vi samles aldrig mere!”

Alffol.

Aldrig? jo i Gimle!

Hist over Himlens lyse Stjernehvælving
 Skal vi ei grusomt skilles fra hinanden.

Hagbarth.

Han var den hele Dag heel sorrigfuld,
 Og bad for sine Børn til Valhals Guder.
 Da Natten kom, og Alle var til Roe,
 Laae jeg endnu halvvaagen paa mit Leie,
 Og blev da vaer igjennem Vinduet,
 Ved Maanens Skin, en Mængde Krigere,
 Som søgte paa at liste sig ind i

Den gamle Kongeborg. Jeg kjendte Nogle,
 Og saa deraf de tjente Nabokongen,
 Som havde muligt faaet Nys om, at
 I vare bortreist med den største Deel
 Af vores Kjemper; hvorfor han nu vilde,
 Paa Niddingsviis i sorten Midnatstime,
 Da feigt han frygtet aabnbare Feide,
 Os overfalde, dræbe eller fængsle,
 Som Lykken vilde det, og derved da
 Udvide sig sit Rige. — Jeg sprang op
 Og gjorde Larm, hvorved de Andre vaagned',
 Som greb' til Væрге, og i Øjeblikket
 Vi nedflog og forjagede den hele
 Feighjerted' Flok, som allerede var
 Indtrængt i Borgen, — Kongen selv var med,
 Og fægtede som det en Helt sig semmer.
 Af vores Flok fik Odin ikke mange,
 Men mellem disse var . . . vor elskte Konge!

Alfsof.

(afdryder med vaklende Stemme)

Min Fader faldt?

Hagbarth.

Han faldt i Kampen Alfsof . . .

(med et Blik mod Himlen)

Nu er han blandt Einharnierne hos
Den høie Odin!

Alf sol.

Død? Fader! Guder!

(segner til Jorden)

Alf sol og Inge.

O høie Aser! Alf sol! Alf sol! Søster!

(Knæler ved hende)

(Pause)

(Hagbarth seer bedende mod Himlen, Alf bryder i
Graad og skjuler sit Ansigt i sine Hænder, Inge
lægger hendes Hoved i sit Skjød og udbryder i det
han strækker sine Hænder mod Himlen)

O Guder! Guder! send os Hjælp i Nøden!

(Pause)

Alf sol.

(hæver sig langsomt i Beiret)

Min Fader! Brødre! — Harald! — o hvad var det?
En Drom? ei Andet? Nei de vise Guder
Kan ikke være uretfærdige!
J. tier? — fælder Taarer — er det muligt?
O Freia tag mig til Dig i Din Himmel!

Min Lykkesblomst er knust i Spiren, knust
Til Roden, aldrig kan den rettes mere!

Alf.

O kjære Søster! . . .

Alffol.

Stille! seer Du ei

Han kommer? Skaren glider langsomt frem . . .
Bleeg, kold og sløv han ligger paa sin Baare,
Og Engle vogte paa de hvide Lokker,
Som bølge venligt sig omkring hans Pande.
Jeg kommer, Fader! — Uveirsskyen brister;
Dens Lyn vil luttre og fortære mig
Min Vandringsskappe skal da synke ned,
Og Anden svæve op, til Dig, til Fred!

Inge.

(reiser hende op i sine Arme)

O fat Dig Søster, Smerten dræber Dig!

Alffol.

(strækker sine Hænder i Veiret og udraaber med Begeer,
string)

Himlens skønne smaa Kjerminder

Blegt i Morgenrøden svinder,

Dg forgaaer i Ætheren.

Evighedens Sol oprinder,

Ingen Lænke Anden binder,

Fri og reen den svinger sig!

Hisset Savnets Graad ei rinder!

Jordens bitter Sorger svinder

I det høie rette Hjem.

Harald! — Brødre! — søde Minder!

Intet mig herneben binder,

Kjære Død velkommen vær!

Roligt vil jeg Hoved bøie,

Nedens Sjælen mod det Høie

Svinger sig til Freias Sal,

Syner mig for Djet svæver . . .

Mindet døer, men Anden lever,

Hist i varig Salighed!

Aftenrøden Himlen maler.

Hvide Skyer langsomt daler

Fra det Høie ned mod Jord!

Freia venligt af mig vinker,

Livets Aftenstjerne blinker,

Kalder mig fra Sorg og Dval!

Salighed mig gjennembæver,

Let og fri sig Anden hæver

Bort fra Provens bittre Land!

(segner udmattet i Inges Arme)

F r e d i e A e t.

Alffols Telt.

(Aften)

Alffol (bleeg og med løse Lokker fiddende paa en Forskoning)

Alf og Inge (er hos hende)

Inge.

Hvorledes er det med Dig kjære Søster?

Alffol.

En ventlig Drøm har styrket mig. Jeg saa
Hvor gode Faders Land, den mig velsigned'
I det den svævede op mod Valhalla.
Han var saa mild som da han levede,
Og klare Skyer, med skønne gyldne Kanter,
Baer ham fra Jorden til den høie Odin.

Alf.

D Fader lad mig aldrig gjøre noget,
Uværdigt Dig!

Alffol.

Ru daler Solen ned,
Dg maler med sit Blod den hvælte Himmel.
Fra Mørkets Afgrund sliger Natten frem
Dg skjuler Aiting under sorten Vinge.
Nordlyset flammer Glimt i Glimt saa vilbt,
Thi det er faldne Kjæmpers And vi skue,
Som svæve hen paa Nattens dunkle Skyer,
Dg synger sælsomt gjennem Skovens Kroner!
Et Uveir trækker op, alt knitter Lynet
Med svovlblaae Flamme, i det fjerne Graae!
Dog er jeg roelig! at min Frygt er funden,
Jeg skjælver ei for Sigurd og hans Magt.
Jeg ved en Nøgle som kan aabne mig
Flur Livets Fængsel, skjænke mig min Harald,
Dg frelse mig fra den Forhadtes Favnetaag!
Naar Sekler svinde, Klipper smuldre bort,
Vil dog et Minde paa Erindringshimmel
Staae lyst og klart for Efterverdenen,
Begeistret Barde sjunge vil ved Harpen,
Om hoi og trofast Kjerlighed i Nord,

Man vil os ofre søde Beemods Taarer,
Dg si: Alf sol blev sin Harald troe!

Inge.

End er ei alting tabt! den mørke Nat
Kan vige, og da vil Din Lykkesol
Fremstige dobbelt klar paa skyefrie Himmel!

Alf sol.

Det vil den! Ja en varig Sol fremstiger
I Evighed, naar Livets Nat bortviger!

Dver Himlens høie Bue,

Dver Middagssolens Lue,

Er jo Freias gyldne Hal?

Hist hvor Stjerneblomsten blinker

Dg af Emblas Døttre vinker,

Smiler Folk evanger huldt!

Der den blide Freia troner.

Søde milde Harpetoner

Klinger i den skønne Hal.

Moderømhedsfuldt hun smiler,

Troe og glad jeg bidhen iler,

Kan ei Harald blive min!

Inge.

Sorg, Glæde, underfulde Søstre to,

Som vandrer Haand i Haand her gjennem Livet!

Skjendt Ebers Gaver ere vidt adskilte,
 Er Begges Værd dog lige stort aldeles.
 Ei Stovets Børn bør maale Blisdomskjæde,
 Hvad var vel Glæde, kjendte vi ei Sorg!
 Ja Alfssol, vær kun trostlig! Guderne
 So styrer Alt med ventlig Blisdom, de
 Vil sende Hjelp, naar størst os synes Nøden!

Alfssol.

Velan da, Skjæbne, som Du vil! jeg følger,
 Skjendt Fremtids Dage i en rædsom Taage
 Indhulle sig. — —

Harald.

(træder ind)

Hvad hører jeg! o Guder!
 Min Alfssol vil jo ægte Sigurd Ring?!

Singe.

Hvo siger det?

Harald.

Snær.

Den Forræder! derfor
 Var det da, at han blev saameget paa

At faa vor Søster her til Skirifal,
 For at bortfælge hende, sælge bort
 Sin Konges Datter og sit Fædreland
 For Guld, for det foragtelige Guld!
 D havde vi kun aldrig spurgt Draklet,
 Vor Lykkeshimmel var da klar og reen!

Harald.

Du tier Alfssol — men Dit blide Nie,
 Mig siger Alt, det kan ei lyve, Nei!
 Du est mig tro! hvor kunde jeg vel tvivle,
 Om Alfssols Troskab, hendes Kjerlighed!

Alfssol.

Nei aldrig skalst jeg svigte Dig min Harald,
 Jeg veed et Sted hvor jeg er evig Din,
 Hift hvor ei Sigurd, ei Tyranner kommer!
 Ei nogen Urtes Kraft er end mig ubekjendt,
 Liv, Død, er nedlagt i dem, Livets Traad
 Afsljæres kan i korte Nieblkke;
 Alt vil jeg vove! ogfaa Nordens Piger
 Kan doe en Helstedød!

Harald.

Nei Alfssol! Nei!

Du doe? for min Skyld doe? og jeg Din Morder?

Du spotte Nordens Throne for min Skyld!
 Sid jeg Dig kunde give den! Nei Pige!

Alf sol.

(a. broder)

Det

Er ei saa frygteligt, som Mange troe,
 At gaae fra Jorderige. Nei vi leve
 Jo evigt uadskillelige hiffet!
 I Vaar og Høst vil Egnens Piger pynte
 Vor Brudeseeng med Roser og Violetter.
 I Efteraaret Skovens Kjæmperge,
 Forgylde dem med deres gule Blade!
 Den venligt blege Maane smile vil,
 Mens Binden leger med det falsdne Lov,
 Der vil, liig Rilden, os saa kjerligt synge
 Om Menneffenes Dagværk her paa Jorden.
 I Natten vorde Træerne til Kjæmper,
 Og Blomsterne smaae skjønne Alfepiger,
 Som lege hele Natten hen for os!
 Vor Liv kan de vel tage, men vor Elskov
 Skal følge os igjennem Graven, hiffet
 Vil Freia huldt os række Ugtekrandsen,
 Og aldrig visner den, men grønnes Vinter, Som-

mer

Harald.

Hvor fød, hvor salig klinger ei Din Tale!
 Saa elsker kun den bedste Mo paa Jorden,
 Din Kjærlighed! o Guder, hvilken Himmel
 Herneden, værd at kjæmpe, lide for!
 Du har mig styrket, uforsagt jeg gaaer
 Mod Faren! — Alf sol vinde eller døe!

Inge og Alf.

Bed Asa Ddin! seire eller døe!

Harald.

Mit Liv, mit Blod, og mine Folk, alt staaer
 Til Eders og til Alf sols Tjeneste!
 Sod Døden er, Død er Belønning jo
 For Livets Dval . . .

Alf sol.

Dg Død er vis min Harald

Hvorledes skulde vi vel seire med
 Saa Folk, imod en saadan Skare som
 Den Sigurd har. — Nei Harald, vis er Døden!
 Maaskee for næste Dval den hos os gjæstet,
 Dg Anden svæver hist blandt Stjerner smaae.

Inge.

Vist vil det blive svært at vinde Alfsl!
 Dog have ofte faae, men kjække Folk,
 De flere overvunden, og desuden,
 Saa lonner Ddin Helten! Seier eller
 Valhalla viser sig for mig!

Alfsl.

Liv eller Død! os Guderne staae bi!

Harald.

Men om jeg gif til Sigurd! muligt kunde
 Jeg borie hans haarde Sind . . . !

Alfsl.

Det troer Du?

D var det muligt! søde Glimt af Haab!
 Dog skjælver jeg . . . !

Harald.

Maaskee han laer sig borie?
 Han maae! — han kan ei andet! — Ja affted!
 Farvel min Alfsl, vær kun rolig for mig!

(iler ud)

Alfsoi.

O høie Frigga send Din Hlyn herved!
 Og leed min Harald trygt igjennem Faren.

Inge.

Blegt skinner Maanen paa den hvide Fos,
 Og tryller alt med sine dunkle Straaler.
 Ret som en Kjempe kneiser stolten Klippe,
 Og Fossen er dens solverhvide Skjæg.
 I Storm og Uveir staaer den kjekt og roligt
 Med Granekronen paa den nøgne Tøse,
 Og byder Heltene at staae som han,
 At Din ei skal breides i sin Himmel!
 Dog væder Duggens rene klare Taarer
 Hans haarde Bryst, naar Dagens Rose daler,
 Og viser, at og Heltene kan føle,
 At Hjertet slaaer selv under haarden Pandser!

Alfsoi.

Sødt lindrer Taarer Diet, Duggen Blomsten,
 Og Havet kjøler Solens heide Blik!
 Kom Brødre! kom! ud i den frie Luft!
 Ud under Himlens dunkle Stjernehvælvning.
 Der vil jeg bede, bede Thor og Freia,
 Om Seier eller salig Hestebød!

Sigurds Telt.

Snær, Gjandalf og Hjalte

(træder ud af det Indre i Teltet)

Snær.

— Seer J?! — Som jeg har sagt saa gif det jo!
Den gamle Sigurd brænder som en Glød,
Af Længsel efter Alfolds bløde Favntag!

Hjalte.

Men hun har jo bortviist ham, Snær, med Kulde,
Og sagt at hun ei kunde elske ham!
Og altsaa . . . ?

Snær.

Intet! tro Du ikkun mig,
Jeg kjenner Qvinderne! de gjøre sig
Kostbare, for at bringe Beileren
I Fyr og Flamme. Først i Ægtestanden,
Der kommer Kjærligheden af sig selv,
Den ægte, varig', og fornuftige,
Ei hiin, som svinder tidt med Bryllupsnatten!

Gjandalff.

(trykker hans Haand)

Din Lykkes Tol oprinder riig og Fjøn!
 Kong Sigurd gavmild ist! Guldringe,
 Armbaand, gyldne Sværd og Skjolde,
 Han skjænker Dig! — Saaledes kunde ei
 Den yndste Konge, for sin Armod, lønne
 En sjelden Tjener! bliv nu her, thi Sigurd
 Vil tale med Dig! — Vi skal flur til Carpen,
 Alt rustet er til Krig mod Alfssols Brødre!

Snær.

God Lykke! Thor og Odin følge Eder!

Gjandalff og Hjalte.

(gaaer)

Snær.

(ene)

(han gaaer med Armene forslagte, grundendes frem og tilbage paa Gulvet, og udbryder)

Ret heldigt! — — Ja! sov ikkun trygt i Sylland
 Den lange Sovn hvoraf man aldrig vaagner!

— — Men Brødrene? — — og Harald? — —

Nei! Kong Sigurd

Est mere mægtig! hans maa Alfssol være!

Harald.

(træder ind)

Hvad gør Du her? — Er Kongen i sit Telt?

Snær.

Nei! men han vil strax være her.

Harald.

Hvad er

Dit Erinde hos Sigurd?

Snær.

Jeg har talet

Til Alfssøls Bedste . . .

Harald.

Du?!

Snær.

Ja jeg min Konge!

Jeg har afmalet ham den Huldres Ynde

Og Deilighed! og ved As Odins Hjelp,

Saa haaber jeg, hun blive skal hans Dronning!

(med et ondskabsfuld Smil)

Hun vil vist takke mig, at jeg saa kjerligt

Har sørget her for hendes Fremtids Lykke!

Harald.

(i det han løfter paa sit Sværd)

Uværdbige! — Din Lykke er det at
Vi er paa Skitfal! . . .

Snær.

Styr Eders Brede,

Jeg ei fortjener den! — Alt har jeg gjort
For Alfssøls Bedste, ei af Egennytte!
Bed Syn jeg er uskyldig Herre Konge!

Harald.

Du lyver! — bort! — Jeg kunde ellers . . .
bort! —

Dit blege, lumske, og fortrukne Ansyn,
Kun tyder Dødt! . . . bort fra mit Dø! bort! —

Snær.

(i det han langsomt trækker sig ud af Teltet)

Hust!: Sigurd Ring er Eders Dverherre!

Sigurd.

(træder ind)

Wold i mit Telt!? forglemmer Du Dig Harald?

Harald.

Nei Sigurd, denne Redde kan ei see
Det blanke Sværd. — Men Tiden er for kort
Til at bortspilde den, paa saadan Ridding!
Om Alfset vil tale . . .

Sigurd.

Hun er min!

Harald.

Som Undersaat! og jeg er hendes Brudgom. —
Min var hun før Du hende saae . . .!
Mig har hun svoret Troskabs heie Eed,
Og Ingen skal adskille os min Konge!

Sigurd.

Bor ikke alting falde mig tit Fode?!
Alt bor adlyde mig! jeg hersker over
Upsala Dde; hele Norden lyde
Mit Bink! og Du . . .

Harald.

Min Magt er ifkun ringe
Mod Din, men desto større er mit Mod . . .!

Sigurd.

Du trobser, Vestfolds Ueling?!

Harald.

Jeg Dig viger

§ Magt, men Lovene er paa min Side!

Sigurd.

Dem skaber jeg! og hvo tør sætte Lov?

Mod mig?

Harald.

Indit eget Hjerte! Guderne!

Sigurd.

De ere døde, Ragnarokk dem brænder!

og svoret har, og ei jeg Eden bryder!

§ Iffol skal vorde min . . .!

Harald.

(afbryder)

Nei aldrig Sigurd!

Min er hun! min! — kjækt gaaer vi did,

§ hvor aldrig Du, hvor ei Tyranner kommer!

(gaaer hurtigt ud)

Sigurd.

(seer forundret efter ham)

Snær.

(træder ind høiende sig dybt)

Sigurd.

Den lille Normand vrededes! — Dog et
 Det skrækker mig! ved Upsalspiir, jeg skal
 Nok stække Drnens raske unge Vinger,
 At ei den brænder sig i Middagsolen!
 Snær! gjør et Forsøg! gaae til Alfssol; lok,
 True, overtal. — Blødt Kjønnet er, maaskee
 Det stolte Pigefind sig bøier. Hvis
 Det lykkes skal jeg kongeligt Dig lønne!
 Forsikre hendes Brødre om min Naade,
 Saafremt de ikke stivner deres Søster,
 Men bringer hende paa fornuftig Tanke!

Snær.

Jeg skal udrette tro Din Villie!
 Evindeligt Du leve Herre Konge.
 Dit Kaspn er som Solen stolte Glands
 Det deler Glæde ud og Torden med . . . !

(bukker og gaaer)

Sigurd.

(seer foragteligt efter ham)

Den Uelsing ofrer alt for egen Fordeel!
 . . . Dog han er mig til Nytte! . . . han maa taale!

Mør! Klippehvalving ved Havet.

Gjennem Nabningerne i Baggrunden flumme Bølgerne med vild Brusen mod de lave Klippestykker. Midt paa Scenen er en Ild, hvor over staaer en Kjædel, Bala puster til Ilden.)

Blusser, brænder,

Brune Bene,

Brudt af Bjørnens

Brede Ryg!

(stirrer i Kjæden)

Sort er Seiden!

Saften syder.

Snogen skyder

Svarteham.

(kastet magiske Rekviziter i Kjædelen)

Brændings Runer,

Bjørne Klo!

Bryst af Ulven

Varst og vild!

Fiske Finner!

Fugle Indvold!

Blandes maa!

(rører i Kjæden)

Gjære, gjære,

Gøden Galder,

Mune blandt!

(hun gjør Tegn over Kjæblen)

Vidolf, Vilmeid,

Bølvers Fædre,

Staa mig bi!

(stærker Gaften af Kjæblen paa Hulens Baggrund)

(Pause. Hun synger)

Storme suse!

Bølger bruse!

Ruller vildt hen over Jorden

Du lynsvangre Jorden

I Din sorte Sky!

Vala synger heit i Natten,

Vise Norner herer mig!

Styrk den hulde ædle Pige,

Hæver Heltens raske Mod!

Lad mig skue bag det Dække,

Som tilhyller Deres Fremtid!

Vise Norner herer mig!

Thorgrim.

(træder ind)

Saa fandt jeg Dig da endeligen her,

Du vise underfulde Qvinde! Tilgiv

At jeg indtræder i Din mørke Bolig!

Min vældig Længsel drager mig til Dig,

Du ene kan mig sige Haralds Skjæbne,
Kald Syner frem, jeg roligt stuer dem!

Bala.

Du fordrer meget, svage Dødelige!
Ei Støvet læser Viisdomsmærke Kun r,
Kun Tiden kan forklare dem for Dig!
Tag flux en Baad! roe over Fjorden Thorgrim!
Der vil Du finde Harald eensom, ved
Sin Fader, Haldans Hvidbeens Gravhøi!
Der venter han Indfyndelse, og haaber
At Nanden vil sig aabenbare for ham!
Gaae strax herfra! Du kan ei være her!
Det blev Din Dod hvis Nørnerne Dig skued'.

Thorgrim.

Jeg frygter ei! men bor Din Vilie lyde!

Bala.

(ene)

Vise Nørner

Hører Bala,

Bredes ei!

Lad fremstige

dunkle Syner,

Lad dem svæve mig forbi!

Ulfssøls Skjæbne!

Hendes Brødre!

Haralbs! —

Siger mig I vise Søstre!

(hun tilhyster sit Hoved. Pause)

Hellig Ild mig gennemstrømmer!

Høi Begeistring hæver Anden!

Spyner svæve mig forbi!

(singer med stærk Stemme)

Maanen sveder Blod!

Blod kun lædsker Jorden!

Bældigt Himlens Torden

Ruller over Jord.

Stiger Dybets Drauger

Flur af Jorden ud!

Lyder mit Bud!

Nornerne tale ved mig!

(gjør Krets omkring sig. Pause. Hun siger langsomt)

Ud af Hjeldet

Rildevældet,

Demandt klart og reent fremspringer!

Himlens Torden

Dver Jorden,

Dover Fossens dybe Sang!

Bilbt sig svinger

Paa blodige Binger

Balkhyrierne ned !

Tier nu Storme !

Tier nu Torden !

Roligen Hav !

(De tre Balkhyrier viser i Baggrunden, de ere fuldkomne klædte som Skjolbmøer, men med Binger paa Ryggen. De synge

Saa venlige smiler

Balhallasmøer,

Naar Helten ei hviler

Men kjæmper og døer !

Vi varslende hyde,

Og Støvet maa lyde,

Thi kjæmper og døer !

Første Balkhyrie.

Snart Luren vil lyde

Snart Blodet vil flyde,

Og Heltene vandre til Odins hal !

Anden Balkhyrie.

Dig Harald jeg tegner !

For Sværdet Du segner,

Snart løser jeg Dig fra Jordens Dval !

Tredie Valkyrie.

Intet Skjæbnens Magt kan boie!

Ned Vi stige fra det Høie,

Bringe Helten salig Død!

Ehi Død!

Første Valkyrie.

Død!

Anden Valkyrie.

Død!

Alle Tre.

Død! Død! Død!

(de forsvinder)

Balas

Forsunden! forunden!

Du hæver sig Dækket,

Din Skjæbne o Alfvol staaer klart for mit Blik!

(Baggrunden bliver pludselig klar. Man seer Havet.

Pause som Musikken udfylder. Et brændende Skib

seiler paa Bølgerne, hvorpaa staaer en gammel rig-

klædt Kjempestikkelse med en død Pige i sine Arme.

Han styrter sig i sit Sværd, — Skibet hvirvler op

i Ild og Røg, synker i Bølgerne, og Baggrunden

bliver atter mørk.)

Bala.

Han skal da favne Dit blege Liig!
 Du skalst da ei slumre hos Harald!
 Jeg et Sværd vil Sigurd falde,
 Og Snekken borthvirvle i Røg og Damp!

(Pause. Underfulde Toner høres, en bleeg Skikkelse
 stiger op af Jorden med en Krands om sit Hoved
 som den leverer Bala og forsvinder.)

Bala.

Heie Mørner nu forstaaer jeg Eder!
 Denne Krands jeg skænker Alfset,
 Og ved den hun faaer sin Harald,
 Den foren r dem for evig!
 Tak jeg underfulde Væsner,
 Bala indvier Eders Gave!

(Knæler og tilhyller sit Ansigt, i det hun med Haanden
 gjør nogle Tegn over Krandsen)

Rædsomme Urter groede
 I Nafstrøis giftige Blod.
 Kysset af smidige Slanger,
 Rødsled' af Moderens Blod.
 Plukket af blege Drauger,
 Glattede til en Krands,
 Og for Mørnernes Dø,

Evigeb' i lystige Dand.

Her Valmuen saa saftig,

Fiirblads Kloveret kraftig,

Hilser Dig Maanerund!

(Svinger Krandsen tre Gange over sit Hoved)

Giv dem Dødens kolde Isnen,

Nordlys, giv dem hurtig dræbende!

Etyrsk deres Gæst,

Hæv deres Kraft,

Vinde kjol deres Blade!

Fjerde Act.

Udenfor Alfssols Telt.

(Morgendæmring)

Alfso l.

(ene)

Mattens sorte Svartalf viger!

Morgensolen ventlig stiger

Hist fra Volgen blaae.

Brist nu ikkun kvalte Hjerte,

Hæv Dig Aand fra Stovets Smerte,

Til en varig Fred og Ro!

(Enæler)

Milde Freia i det Høie,

Modtag mig i Salighed!

Afstor Taaren i mit Dø

Dg skjænk Hjertet saa dets Fred!

Styrk mig i min sidste Stund,

Salig vorde Dødensblund!

(hun reiser sig. Pause.)

Danmark! elskte Fødeland!

Ei Du eier Fjeld, ei Bjerger.

Landets Sønner, Liv og Mand,

Dig med Liv og Blod mon værge!

Bolgen favner grønne Bred,

Altting aander Enighed,

I det elskte Hjemstavn's blide Egne!

Evundet! tabt for mig! Grindring,

Ene Du mig skjænker Lindring,

Dvæger mig i sidste Stund!

(foldet sine Hænder og udbryder barnligt)

Fader! Moder! Elskte! Kjære!

Hjst jeg Eder favne skal.

Snart vi atter samled' ere

Løst fra Livets bittre Qual!

Nu jeg ikke frygter Døden,

Hisset straalte Morgenrøden!
 Livets iskolde Nat bortviger,
 Evighedens Sol fremsliger,
 Kraft og Mod er i mit Bryst!

Snær.

(kommer fra Baggrunden)

Saa tidligt Alt her ude i det Frie! ?
 Forkiøl ei Eder! Morgenlusten er
 Heel barsk og kold her i stolte Norge!
 Skarp blæser Vinden, Duggen falder kold,
 Og isner Sjældets spæde Sommerblomster!
 Dog maae jeg takke Lykken, at saa hvidt
 Den skjænker mig et sjældent, herligt Mode!

Alf sol.

Et Sjældent?

Snær.

Saa et sjældent, Kongedatter
 Hvad har jeg gjort? jeg veed af ingen Brodel!
 Hvormed har jeg forskyldt at I mig hader?

Alf sol.

(afbryder)

Jeg hade Eder?

Snær.

Ja! I undgaaer stedse

At tale mig, kalder mig Løke,

Dg vilde ikke at jeg maatte følge

Med Eder her til Skirifal! O Guder

Hvad Ondt har jeg vel gjort? jeg veed af Intet!

Dog, kjøndt I hader mig, vil jeg dog handle

Som Ven, og gøre Alt for Eders Lykke!

Den store Sigurd Ring har været her!

Han har begjert Jer til sin høie Dronning —

— En sjælben Lykke! — hvilken herlig Glæde!

Hvad Salighed er vel paa Jorden stor

Som den, at sidde paa de høie Guders

Dpreiste Stol i Upsal! og at cie

Den mægtigste, den største Konges Hjerte!

Dg dog har I jo givet Sigurd Afslag? —

Det var — tilgiv mig — ikke handlet klogt!

I elsker Harald, han er ung, høi, rank,

Dg velskabt, een af Nordens største Helte,

Naturligviis at I maa finde ham

Langt kjønnere end Gubben Sigurd!

Men lad ei Elskovs kjæle Stemme døre

Fornuftens Røst. Hvis Eders Fader leved',

Han vilde sikkert byde Eder ægte

Den store Konge, ei . . . !

Alffol.

(afbryder)

Hørstaaen mig for

At høre mere Snær!

Snær.

(bliver ved)

Jo Alffol, Jo,

Det er min Pligt, thi hør mig, hør en Bent
 En trofast Tjeners Stemme! Vegt kun Sigurd;
 Han er jo gammel, snart han gjæster Odin!
 Halvfjerdsindstyve Vintre har han seet.
 Naar han saa døer, kan Du jo ægte Harald,
 Og da . . .

Alffol.

(afbryder)

Nei! Rydse og ubesmittet vil

Jeg lægges ved min elskte Haralds Side!
 Mit Navn er mig langt kjærere end Livet,
 Og Sigurds Enke, var ei Harald værdt!
 Heel nedrig maatte Alffol være, hvis
 Hun lod sig binde til en Mand, som ei
 Hun kunde elske, hun bedrog ham jo;
 Hun ønskede hans Død . . .! Nei slig en Handling

Var ikke høj og stor, men lumsk og nedrig,
 Ei Danmarks Døttre værdig!

Enær.

Stakkels Nige!
 Du myrder Dine Brodre ved Din Stivtind!
 Du spinder Liiglagd til Din elskte Harald!
 Og Slutningen vil dog da blive, at
 Du falder i den gamle Sigurds Arme!

Alf sol.

Nei aldrig Enær, saalænge jeg kan bære!

Enær.

Døe da! — Ulykkelige! — Danmark vil
 Forbande Dig! Dit Navn man nævne vil
 Som et af Hælas Døde! Annasot,
 Pest, Hungers Død, man vil ei have meer
 End Dig. Den vilbe Sigurd vil opægges;
 Mord, Brand, Død, Nederlag, alt truer os!
 Og dette, dette Skrækkelige vil Du,
 Alene for en ussel Grilles Skyld? umueligt!

Alf sol.

Du kjender ei de blide Golelser,
 Som Kjærlighed indsfynder; denne Længsel,

Com martrer, skøndt den qvæg er. O Du kjender
 Ei Saligheden ved en Elffets Bryst.
 Jeg foler dine Ord, men følge Dig,
 Nei aldrig! Sigurd kan ei vorde min!
 Ved Freia Thet og alle Valhals Guder,
 Jeg sværger det. Kun Harald eller Døden.

Snær.

Ulykkelige Trods! kan selv en Himmel
 Tilgive den?

Alffol.

Ja! thi den er ei Brode.
 Jeg sætter i min Pligt min hele Lykke.

Snær.

Men viid da, at en Lykke, kjoht med Synb,
 Er ingen Lykke, er Forbandelse!
 Og altfor srag er bittrest Anger selv,
 Til at udsone her. Derfor i Tide
 Kjømp mod den vilde Strøm, som river Dig
 I Undergang og Død! Det er for seent
 At fælde tunge Taarer, naar først Sigurd
 Er vordt opbragt, Blod, alene Blod,
 Vil kunde da udslukke Hævnens Flamme!

Alfsof.

Nei Svartalf! Nei! viig bort! faer ned til Hæl!
 Din Tale giftig er som Yglens Tand;
 Forbit'r mig ei de Timer jeg end lever!
 Uværdigen Du est at være Danf!
 Langt værre est Du, end den stolte Sigurd!
 Guld, Glimmer, det foragtelige Guld,
 Er Dig langt skønnere end Himlens Stjerner.
 Dig Gud rne tilgive al Din Synd,
 Og frelse Dig Din Sjæl fra Nastrons Flamme!

Enær.

Doe da! doe da! Ulykkelige Stolte.

(iler ud)

Alfsof.

(seer eft. r ham. Pause)

Skænk mig Kraft, Alfader i det Høie!
 Lad mig ikke segne i min Qual.

(Knæler)

Elskte Fader! lad Din Elkhage svæve
 Drosiende og venligt mig forbi!
 Er Du h. r alt? — Ja venligt smiler Du! . . .
 Skal ikke Harald blive min? . . . Du viger! . . .
 Alt forster for mit Lie . . . hei, Guder! . . .
 Jeg svæver alt paa Skyen bort fra Jord!

(Hendes Hoved segner, mat ned. De tre Valkyrier viser sig i Luften over hende, og berører hendes Hænder med deres Spyd, i det de sige)

Den Første

Fat Mod!

Den Anden

Hos Freia est Du Haralds!

Den Tredie

Til Kamp! til Heltedød! den høie Odin falder!

(De forsvinder. Alf sol hæver sig halvt op og udbryder)

Min Harald! jeg er Din! til Kamp! til Seier!

Nu frygter jeg ei meer din stolte Sigurd!

Mit Bryst er Ild! Kraft luer i mit Indre!

(iler ind i Teltet)

Bild Fjeldbegn ved Havet.

(Golen staaer op. Bala sees paa Klippetoppen, stræfende sin Stav ud over Havet, i sin anden Haand har hun Krandsen med de giftige Urter)

Bala.

Ras! — Brænd! — taarner i vilde Brænding med
Klippens Hænder!

Skuum! — Rnuus! — ryster i vilde Brede den
faste Grundvold!

Rast! — Slug! — hvirvler riigladte Skib ned i
Dit Dyb!

Storm! — Hviin! — døve forladte sorgende Enes
Skrig!

Stiig! — Bryd! — oversvøm, bortriv Mennesker,
Dvæg og Hytter!

Ras! — Bruus! — skummer med hvinende Skrig!
Snart skal blodige Liig

Gynge vildt i Din Arm!

Snart skal Krigens Larm,

Døve Din Brede's Harm!

Jar Du da atter er ventlig blaae,

Hæla sit skjælvende Bytte skal faae!

Thi ras, thi bruus, med hvinende Skrig!

Snart skalst Du favne blodige Liig.

En ær.

(træder ind, og bliver Bala væk)

Hist staaer hun! hist fra Klippens høie Linde

Hun fluer over Havet mod det Fjerne,

Dg taler med usynlige Svartasser!

Ja hun! — ja ene hun, kan overtale Alfso!

Hun maa! hun er jo Støv, — Guld blænder Diet!

Bala.

(stiger ned af Sjelbet)

Snær.

Hun stiger ned i raskest vil jeg standse hende.

Nu gjelder det! Als Løke staa mig bi!

Bala.

(nærmer sig Snær)

Du søger mig?! Hvad vil Du ugle Dm?

Dit Bryn jo skjælver! Dine Ansigts Muskler

Fortrække sig i bange Hykleressmilen!

Hvad vil Du?

Snær.

Konning Sigurd har mig sendt,

Med Hilsen, og med

(tager Ringen af Haanden som Sigurd gav ham i 1ste

Act)

Denne Ring.

Bala.

(stirrer ham stift ind i Dinene i det hun tager Ringen. Pause)

Snær.

(begynder forlegent)

Kong Sigurd,

Har fattet Elskov til den hulde Alfso!

Har friet, men fik Afslag. Nu først fatter
 Han ret Draklets Svar! de sidste Ord.
 Var jo: "reen Himmel" som betyde sikkert
 At Alf sol bliver Sigurds

Bala.

Ti!

Snær.

Hvis

Nu vilde overtale Alf sol

Bala.

Ha!

Snær.

Nu er hun i sit Telt

Bala.

(som har seet hen, for sig, udbryder)

J. vil det Norner!

(stirrer stift paa Snær, i det hun slætter Ringen ind
 i Krandsen. lægger derpaa sin Haand paa hans
 Hovede, og iler ud.)

Snær.

(som er sunket ba'vt i Rna ved Haandspaalæggesen,
 stirrer i nogen Tid taus og med vidt opspilede Dine
 efter hende før han udbryder)

Hvad var det!? Hu! hvor foer det gjennem mig!

Det var ret som en Sisstrem ristede mig

Mig gjennem Haaret og langs ned af Ryggen.
 Er hun en Aand? — ja sikkert! sikkert! Guder!
 Blier Alfssol ikke Sigurds? siire de? umuligt!
 Men muligt dog. Da savn mig kolde Dihan,
 Dg bær mig i den blege Hølas Arme!
 Ha, lystigt! lystigt! snart vil Maien komme,
 Dg række mig en herlig Seierskrands.
 Blodsdraaberne skal vorde smaa Rubiner,
 Dg Alfssols Taarer klare Diamanter.
 Hvor jeg vil funkle! hvilken pragtfuld Klædning!
 (vil ile ud, men standser ved udgangen og farer med
 Haanden for Dinene tilbage)
 Bee! Bee! mig Nastrons Flamme brænder!
 Tungt hviler hendes Haandtryk paa min Tisse!
 Bee! Bee mig! Bee!

Ekko.

Bee!

Enær.

Hi, hi, hi hør kun

Hvor Dybets Aander synge Velkomstsangen!
 Min Hjerne syder, al mit Blod er Ild!
 See kun hvor Træer, Klipper, ja selv Havet
 I Kogledands sig dreier rundt omkring mig!
 O Lokel, frels Du. Luft og Alting brænder!

Jeg maae forgaae! Jeg qvæles! Løse!
 O hvor det martrer! føel mig kolde Rhan!
 (iler ud)

Thorgrim og Harald.

(træder ind)

Harald.

Farvel min Thorgrim; jeg gaaer nu til Alfsof.

Thorgrim.

Og jeg til Sarpent! der jeg venter Dig.
 Rjækt jeg for Dig og Alfsof stride skal!
 Du kjender mig, jeg holder hvad jeg lover!

Harald.

(trykker hans Haand)

Jeg kjender Dig!

Thorgrim.

O Magt est Sigurd, stor!

Men Guderne og Retsfærd er med os!

Mod luer i mit Bryst! vi stride jo

For Ufskyld, og for høi og hellig Eftov!

Farvel! Thor følge Dig!

Harald.

Farvel min Thorgrim.

(gaaer)

Enær.

(Sees paa Klippetoppen)

Thorgrim.

J Mandeblood mit Sværd er hærdet! Odin!

Gyd Stykkes Seid i hver af mine Scener,

Dg jeg skal lave Dig en herlig Net,

For Dine Fugle og for Skovens Ulve!

— Men hvad er det! staaer ikke hist paa Klippen

En Kriger? Thor! nu styrtet han sig ned

I Havet!

(Iler hen til Foden af Klippen og stirrer efter Enær,
som i sit Banvid har styrtet sig ned)

Sjunken! Nahn har fanget ham

I vaade Net! — Dog Nei! hist gynger han; —

Men kan ei frelses! — Kun et Bølgekast,

Dg han er knuust mod Klippen! — — Ah! alt
fæet!

As Odin vær Dig naadig hvis han kan,

Dg frelse Dig Din Sjæl fra Nastrons Flamme!

Alffols Telt.

Alffol og Signe.

Signe.

Mit Hjerte brister i min Barm af Sorg!

D stakkels Alffol, alt er tabt . . . !

Alffol.

Nei Intet!

Du er dog ikke bange for at døe?

Dog jo, Du er saa ung! den skjonne Blomst

Som alle kalde Haab, er endnu ikke

Bortvisnet paa Din Veil! — D milde Freia!

Tag hende venligt i Din Varetægt,

Naar snart jeg slumrer under grønne Dække!

Hvad er vel Livet? kun et Skridt fra Intet

Til Evigheden, gennem tunge Prover!

En Time fyldt med Sorg og salig Glæde!

Et Bisted mellem Hæls og Freias Bolig!

Signe.

D Alffol! Kan jeg intet gjøre for Dig?

Betragt mig som et Bræt paa vilden Bolge;

Bestemt til Redning, til at frelse Dig!

Dg, lad den synke! jeg velsigner Døden,

Kun Du er ræddet, Du er lykkelig!

Alf sol.

Hvad skulde Du vel kunde gjøre, Signe?
 Nei, hvis ei Harald boier Sigurds Eind,
 Saa er ei mere for! — Dog ei jeg frygter.
 En venlig Alf har underfuld mig styrket.
 Kjaekt skal jeg følge Harald bort fra Jord!

Bala.

(træder ind)

Jeg kommer til Dig Alf sol i Dit Telt!
 Opklares maae Din Fremtids dunkle Skjæbne!
 Frygt ikke Bala! Tidens skarpe Haand
 Har ploiet Furer i min brune Pande,
 Og Drauger suget Blodet af min Kind
 Vegt Sigurd, Alf sol! og al jordist Lykke
 Vil smile til Dig!

Alf sol.

Aldrig! aldrig! Nei
 Ved Thor og Freia, Harald eller Døden.

Bala.

Det er Dit faste Forsæt?

Alf sol.

Sa ved Balhal!

Vala.

Tag da Din Brudekrands. — Den, Dig forener
Med Harald, evigt! Freia styrke Dig!
(gaaer)

AlfsoL.

(seer et Dieblig forundret efter hende)

Min Brudekrands?

(i det hun kjender at det er giftige Urter som Krands-
sen er flættet af)

Ha! nu forstaaer jeg det! —

— Tag mit Hjertes Tak, i vise Morner!

Dyrebar mig Eders Gave er.

Sød er Saften i de dunkle Blade,

Nøglen til mit Livs saa mørke Fængsel!

Intet binder mig herveden!

(Hun opdager Ringen i Krandsen)

Men hvad er det!? — En Guldring! Fader! Fa-
der! —

Det er jo Din! hvorledes kom den her?

O søde Varsel! Fader! Fader! snart!

Ret snart vi sees! — O stolte skjønne Tanke,

At skulde samles hos de høje Guder!

Signe.

(med Taarer)

O Alfso! Alfso! — Hør mig milde Diser!

Alf sol.

Fælb ingen Taarer! — Nei! nu bort med Taarer!

Signe.

Den store Freia græd jo Guld for Oder,
Kan da ei Signe græde?

Alf sol.

Rolig Barn!

Harald Inge og Alf

(træde ind)

Alf sol.

(iler i Haralds Arme)

Min Harald! hvi saalange fra Din Alf sol?

Harald.

Jeg var hos Sigurd, jeg har talt med ham,
Men intet Haab er for os, uden i
Dort Bryst

Inge og Alf.

I Valhal . . . !

Alf sol.

Dg hos Freia hiffet!

Inge.

Nu blæser Børen blid, alt er nu rede
 Bort Folk er underrettet! — Seier eller Død!

Alf.

Kong Sigurd har en stor, utallig, Hær!
 En tyve Mand mod een af vores.
 Vis er os Døden, fleer ei Underværker!

Harald.

Barnt Hjertet slaar i hver en Danske, hver Norse
 De tænke kun paa Seier og paa Ddine!
 Kjaekt vil de doe med deres Konger, og
 For Alfsoel. — Ja for Dig, for Dig Du Hulde,
 Vil Alle glade ofre Liv og Blod.

Alfsoel.

Giv mig en Rustning! lad mig ved Din Side,
 Tilkjæmpe Seier eller Heltedød!

Harald.

Det kan ei skee! hvis Du nu faldt?
 Nei! Du maa blive midt i Hæren i
 Dit Telt. En Skjoldborg vil vi gjøre om Dig,
 Saa Sigurd skal faa haardt at overvinde!
 End har jeg Haab! naar Asa Ddin vil,
 Kan Sigurd falde, Dansken vinde Seier:

Alf sol.

Krampagtigt vrider Midgaardsslangen sig,
 Og ryfter Jorden som den fast omslynger,
 Og venter længselsfuld paa Ragnarok!
 Den fæle Fentisulv vil eengang sluge Odin, —
 Og dette vidste Guderne jo forud
 Men turde dog ei dræbe den i Fodslen
 Da Skjæbnen bød dem handle anderledes! —
 Hvorledes kan da Asa Odin? naar
 De mørke Norner ffue Blod i Rildnen.
 Alt er jo tabt! kun ikke Saligheden!

Inge.

Alt Hæren samlet er, høit lyder Sangen
 Fra deres Læber. — Hør! det klinger ret
 Som tusind' Bjorne tirrede til Brede,
 Der brøle vildt i Skovens tause Dde.

Harald.

Ei Bjørnelappen mangler Bjørnesaften!
 Den stærke Haand kan bryde Jern og Steen!

Chor af Kriegerne udenfor.

Rjækt vil vi lege,
 Med Hildur den blege,
 For Retfærd og Fædreland!

Saa Jorden skal knage
 Og Egene brage,
 Hvor Danske og Norske mon staae.
 Med hvinende Skrig
 Over Faldenes Liig,
 Skal Heltene modige gange.
 Og naar De da segner,
 Og Kinderne blegner,
 De nævner Fædreland,
 Og daer!

Harald.

Ja stride, Seier eller Død! hvo kan
 Imodstaae Dans og Norges Sonner!
 Nu først er Haab, med Mod det aldrig glipper
 Thor knuse kan, selv Norges stolte Klipper.
 (Dækket falder i det Krigerne gjentage Choret)

F e m t e A c t.

Baldpladsen ved Sarpen.

(Paa Fjeldene i Baggrunden, sees Alfolds Telt, som
 Krigerne har gjort Skjoldborg om, paa den anden
 Side Sigurds Leir)

De tre Valkyrier.

(Kommer fra hver sin Side syngendes)

Jil! Jil! i Storm og Nat!

Tiden sig hvirvler saa brat saa brat!

Nornerne sidder ved Ygdrasil's rod!

Vandet i Kilden er rødt som Blod!

Thi kjæmper! thi strider! — For Sol
 gaaer ned,

For Stjernene tindre og byde Fred,

Vi Eder skal hilse hos Odin!

(taler)

Første Valkyrie.

Hvor var Du Søster?

Anden Valkyrie.

I Kampens Bulder

Paa Hotlands Bjerger i vilden Skotland

Der Helte strede, med nøgne Arme,
 Saa Blodet klæbet paa nøgne Hud!
 Raskt gik de fremad, slog ned for Fode,
 Og Klipper gjenløb af Seiersfrieg.
 En Hær fik Ddin! de bedste faldt.
 Bildt Dordnen rullede', thi Thor sig frydet,
 Og Ddin smilede' fra Balastjalf!
 Men hvor var Du?

Den Første

I Klippehulen

Hos Bala var jeg. Hun bad mig spare
 Den kjække Harald, og frelse Alfsl
 Fra Dødens Smerte, men ei jeg kan.
 Hvad Skjæbnen byder kan ei forandres,
 Selv høie Guder maa lyde den.
 Men hvor var Du?

Den Tredie.

Jeg var paa Thule. —

Trygt slumred Kjæmper, med Sværd ved Side,
 De ikke frygted for Overfald.
 Min Læbe rørte de Kjækkes Læbe,
 Og dobbelt lød Kraft i hver Bryst.

Den Anden.

Snart lyder Luren! snart Kjemperes Skrig
Med Gier lyder ved Faldnes Liig!

Den Tredie.

De frække Helte jeg Kraft indgyder!
Dg naar de segner, naar Blodet flyder,
Dg Diet brister i søde Qual,
Jeg Anden hæver til Odins Hal!

Den Første.

Thi rast til Kamp med hvinende Skrig;
Hvor Sværdene flirter over blodige Liig!
Høit vil vi os svinge
Paa blodige Vinge,
Dg tegne Helten med Epyd til Død!
(de forsvinde)

Alfso's Telt.

Alfso. Harald. Inge og Alf.

Inge.

Jeg er af Staal, jeg brister før jeg viger!

Alf.

Us Odin lad mig give Sigurd Livsbrød!
 Og glad jeg da vil savne Jordens Glæder.

Inge.

Vi skal ei sætte hvide Skjold i Mæst!
 Ei trygle Fred. Vi er jo fødte Danske,
 Og kan kun seire eller døe som Helte!

Alf sol.

(som væbner sin Harald)

Hægt tappert Elskede! hægt mandigt! heit!
 Jeg elsker Dig, men hellere vil dog
 Jeg see Dig død paa blodigt Skjold, end som
 Beskjemmet. Hellere igjennemboret,
 End flygtet feigt for Sigurds større Magt.
 Din Alf sol døde vel, dog ei for Dig.
 Men kun for ei at vorde Gubbens Brud,
 Og aldrig samledes vi da hos Freia!

Harald.

(afbryder)

Die, kjære Alf sol! tie! hvo er ei tapper
 Naar Du o Freia er Belønningen?!
 Sed Døden er! og dobbelt sed for Dig!

Alffol.

Hvis Du i Kampen falder, skal Din Alffol
Kun overleve Budskab derom!

Harald.

Du følger mig? — O søde Fryd min Alffol!

Alffol.

Se Himlen fuld af hvide Lysetsalser!
I Straaledragt de svære rundtomkring os
Her! søde Toner fra de spæde Læber
Opfyldte Luftens klare Telt foroven.
Mildt Freia vinker os! hist er jeg evig Din!
— Aarhundreder henvinde! Glemsels Aand
Kold fuser over Heltens Bautaftene!
Da svære vore Aander, tause kjerligt
Hen over Soen til det fjære Jylland.
Naar Maanen venligt smiler ned fra Himlen,
Vi sidde da saa barnlig' lykkelige,
Og hos min elskte Fader paa hans Gravhøi!
Omduftet af de venligste Violer,
Og af de Roser som saa festligt rødme
I Mattens stille undersulde Time!
Naar ud nfor en Storm gaaer gjennem Lunden,
Da tye vi ind, da sidde begge, vi,

I Gravens Bolig nær ved Afskærnen,
 Der sidde vi mens Stormen kaster Hagl
 Mod Hvalvingen, og Lynets røde Pile
 I Flammedands oplyser alt omkring os!

Harald.

O Alf! Alf! sødt at høre for Dig!
 — Farvel! vi sees maaskee ei mere her
 Paa Jord, men evigt hos den milde Freia!

Alf.

Der er jeg evig Din! der vil ei Mogen
 Adskille grusomt dem, som Elfvog har
 Forenet!

Inge.

(til Harald)

Kom! vi kan ei tøve længer!
 Alt holder Sigurd med sin Hær, hist paa
 Den anden Side Klipperne. — Hvinende
 Istemmer Kjemperne nu deres Skrig
 Til Seier eller Død.

Alf.

(favner sine Brødre)

Farvel! farvel!

O høie Odin staa Dig bi! — og I hor
 Bessjerm Dig huldt . . .!

Inge og Alf.

Dig Freia vil velsigne
Og gjøre lykkelig!

Alffol.

Farvel da Harald!

Ei skal Du see Din Alffol fælde Taarer,
Nei roligt vil jeg sige Dig Farvel! —
Om nogle korte, mørke, Dieblkke,
Skal vi gjenfavnas i det skionne Folkvang.
Mit Hjerter gyser vel? men ei af Frygt,
Kun kjære Minder staaer mig end for Diet!
Farvel min Harald! — stærk' er' Nordens Viger,
Selv naar i Døden deres Hjerter brister!

(fabner ham, og trykker et Kys paa hans Læber)

Med dette Kys, jeg mig trolover med Dig!

Harald.

O Salighed! nu er jeg Din! til Kamp og Seier!
Jeg seer i Anden alt min gyldne Lykke!
Du est min Dife hulde skionne Alffol!
Dit Billede min Fylgje, min Ehtsaand!
Til Kamp og Seier! — Jld mig gjennemstrømme!
Din Hand jeg foler hoie Asathor! —
— Farvel min Alffol! snart vi samles.

Alf sol.

Snart!

Harald.

(river sig ud af hendes Arme)

Hør Ravnene, den store Odins Fugle,
 Mig kalder! — Seier eller Død! — Lev vel!
 Lev evig vel!

(iler ud. Inge og Alf følger efter)

Alf sol.

Saa evigt! evigt, Harald!
 (segner om i sine Berners Arme. Pause).

Signe.

O Alf sol! Alf sol! est Du død, Du Fromme?
 (Pause)

Alf sol.

(hæver sig op)

Græd ikke! — det bedrøver mig saa meget
 At see I sælde Taarer. Jeg er trolig!
 Jeg frygter ei! — det lyse Sollevanger,
 Staaer venligt for mit Blik! — O lad mig ene!
 Ved Ensomhed, kan Aanden kun sig have
 Mod Himlens Blaa, og Støvet sælde Taarer!

D søde Barndoms Minder! venligt svæve
 I mig for Diet og en Himmel tryller!
 D lad mig være ene kjære Piger!
 Jeg bede vil, beed ogsaa I en Ben
 For mine Brødre, og for mig og Harald,
 Smedens kjæft de stride nu derude.

(Tærnerne rytte henbe rørt deres Kjarategn, og gaae)

Alf sol.

(ene)

Tak Freia, at de gif, at jeg er ene!

(tager Krandsen med de giftige Urter)

Kom hulde Gave fra de mørke Nørner,
 Du skal mig lede til min elskte Harald,
 Hvis Døden sender ham til Ddins Valhal!

(presser Saften i et Bæger)

Forunderligt! hvert Blad saa fuldt af Saft?!
 Snart er jo Bægeret alt fyldt til Randen!

(Pause. Hun bliver færdig)

Nu er jeg færdig! Guder tag min Tak!

(tager Bægeret i Haanden)

Befrier! Du min sidste sikke Tilflugt!
 Dig favner jeg! Du fører Livet i Dig!
 Ved Dig jeg skal forenes min Harald,

Hvis Rota tegner ham til Heltedøden!
 O søde Bæger! sødere end Mjød!
 Du skjænker mig ham evigt hist hos Freia!

(sætter Bægeret)

Ei rædes jeg! min frie Sjæl ei rædes!
 Kun Stovet er det, som end frygter Dig!

Freia kan mig ei forsage!
 Kort er Stovers Prøvedage,
 Evig Saligheden hist.
 Anden kan ei frygte Døden!
 Hisset straalers Morgenrøden,
 I en varig Salighed.

Stovet kun for Døden skjælver!
 Thi saa mørkt og tungt sig hvælver
 Porten mellem Liv og Død!

(efter et kort Ophold)

Nei jeg vil ei grue!
 Roligt vil jeg flue
 Dig Du blege Død!
 I det lyse Fjerne,
 Glimter Haabets Stjerne!
 Freia smiler mildt!

(i Begeistring)

Nanden fluer
 Nene Luer —
 Salighed i
 Freia kalder,
 Lanken falder,
 Jeg er fri!
 Alting viger!
 Sjælen siger
 Op til Dig!
 Haabets Stjerne
 I det Gjerne
 Lyser mildt!
 Freia taler,
 Støvet's Dvaler
 Vige bort!
 Ingen Længsel,
 Intet Fængsel,
 Findes hist!
 Nanden svæver,
 Frit den hæver
 Sig til Freias Folkevang!

(Arm af de Kjømpende i Dalen høres blandet med
 hvinende Skrig)

Ternerne.

(Ile ind)

Signe.

O Alf sol her! vilbt Baabengny og Brageu
Opfyldte Lusten. — Her kun hvor de stride!
O Rædsell

Alf sol.

Kolig! viis at Du er Dansk!
Ei Danmarks Døtre kjende maa til Skjalven,
— Syng for en Sang som kan opmuntre Oder,
Jeg frygter ei, det see som Freia vil!

Sang af Terner.

(under hvilken Baabengnyet tiltager)

Tungfindigt Freia sidder
Med Haanden under Kind.
I Binden Haaret slager,
Hun er saa mørk i Sind.
Fra Diet triller Taarer,
De ere røden Guld,
Hun græder for sin Oder,
Som . . .

Signe.

(afbrøder)

Nei Alf sol! nei! ei Læberne kan synge,
Maar Hjertet briste maa af bitter Dval!

Alf sol.

(Som har staaet indesluttet i sig selv, udbryder)

Saa strid! strid! op til Kamp Valkyrier,
 For Alt er tabt! — Selv vil jeg stode Sværdet
 I Sigurds Bryst! op! rustet Eder! værere
 De Tapres Fylgier! saa hyde Odin
 Igjennem mig. Til Seier eller Død!
 Estrid kun som Dans, og da maa Sigurd take.

(rækker dem Rustninger, selv rustet hun sig)

Høit lyder Hærens vilde Seiers Skrig!
 De kalde os! kom! strid! lad Fienden føle
 At vi er Danmarks sande kjække Døttre!

(vil ile ud med Ternerne, men standser)

Alf.

(bringes dødelig saaret ind af tvende i Harnisk klædte
 Krigere)

Alf sol.

Min Broder! Alf! o høie Guder! Du
 Er saaret! Du forbløder Dig! Livsgnisten
 Kun ulmer svagt i Diet . .!

Alf.

Altting er
 Forloret! — — Alf sol! Søster! — Alt er tabt

Undtagen Wren — — Jeg saae Inge faldt
 For Gjandalfs Sværd, selv skiftede jeg Hug
 Med Sigurd! — — dødeligen har han saaret
 Mig! — — Valhal aabner sig — —!

Alf sol.

End Harald da?!

Alf.

Alt vigede for ham! en Hær af Døde
 Laae om ham! og han faldt bestænket
 Med Fjenders Blod. Selv saae jeg det.

Alf sol.

Han faldt?

Alf.

Ja Alf sol, Harald faldt! — Alt er forloret!

Alf sol.

(med Ild)

Forloret?! Intet er forloret! Harald
 Er min! han er mig værdig! Freia vinker!
 Ei skal mit Die skue Sigurd meer!
 Hil Freia være Dig! hil Dig min Harald!

(hun tømmer Giftpøgeret)

Alf.

Ja Alf! Du est troe! Snart samles vi!

(døer)

Signe.

Ja Du er floer! — Tilgiv min svage Graad,
Dg beed for mig hist i Din lyse Himmel!

Alf!

(trykker hjærtligt hendes Haand)

Den virker Alf! — Farvel, Farvel i Kjære!
Om soie Tid skal vi gjensamles atter,
I Frias Bolig til en evig Glæde!

Harald.

(træder bleeg og blodig uden Hovedbedækning og for-
bunden, vakkende ind)

Alf!

(skirrer fligt paa ham)

Hist staaer jo Harald! Hist i hvide Ekker,
Dg kalder paa mig? ja jeg kommer Harald!

(døer)

Harald.

(vækker hen imod hende)

Min Alf! Guder hun død! o hoie Vasa!
Hvi frelste Du mig fra den blege Død,

Dg kjærligen forbandt de dybe Bunder?
 For at jeg skulde see at hun var tro.
 Det vidste jeg! — Uværdig var ei Alfsoi,
 Det skjenne Navn at turde kaldes Dand!

(opdager Giftbægeret)

Gift! Gift har Du indsuet, og jeg lever!
 Jeg følger Dig!

(river Forbindingen op)

Sprud'l høit i røde Stromme,
 At Livets Lænke falde kan til Jord!
 Jeg seer Dig Alfsoi! evigt er jeg Din!
 Modtag mig Freia! smil! Du høie Dind!

(styrter sig i sit Sværd)

Et Bud (træder ind)

Min Herre, Konning Sigurd, sender mig!
 Snart vil han være her! — Men hvor er Alfsoi?

En af Ternerne.

Der ligger hun, som I det have vilde!
 Gaae, siger til Tyrannen hun er frie!
 Den høie Sjæl er hist i Freias Bolig,
 Det døde Legem' hører ham nu til!

Sigurd. (styrter ind)

Hvor er hun!? hvor? — Ha stolte Pige! død!
 Du holdte troligt Dine Rædsels Ord.

Dog Dig trods, vil jeg Din Brudgom være!

Mit Navn er kendt og frygtet overalt,

Saa er de Timer som jeg har tilbage!

Min sidste Daad skal ei de andre mærke.

(til hans indtrædende Krigere)

Opfaster flux en Hoi ved Sarpens Bred,

Som efter mig skal kaldes Rings's Hoi;

Dernæst, bereed det bedste Skib jeg har

Med Svøvl og Beeg og Gummi, fyld det med

De Thjelslagnes Kroppe, saavel mines

Som Fjendens, sæt det saa i Ild og Lue,

Og med min Brud jeg vil betræde det,

Og falde i mit eget Heltesværd!

Naar alting hvirvler da i Røg og Damp,

Skal Rahn mig bære til den høie Ddin!

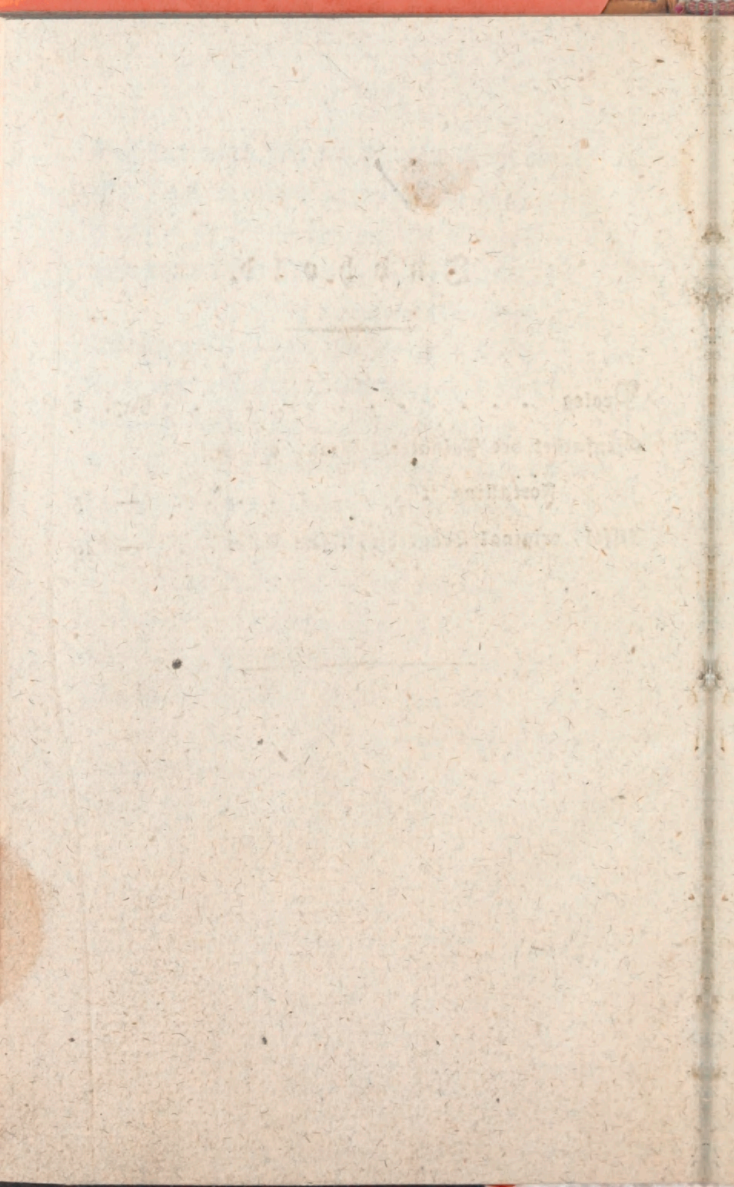
(rager Alfvars Liig i sine Arme)

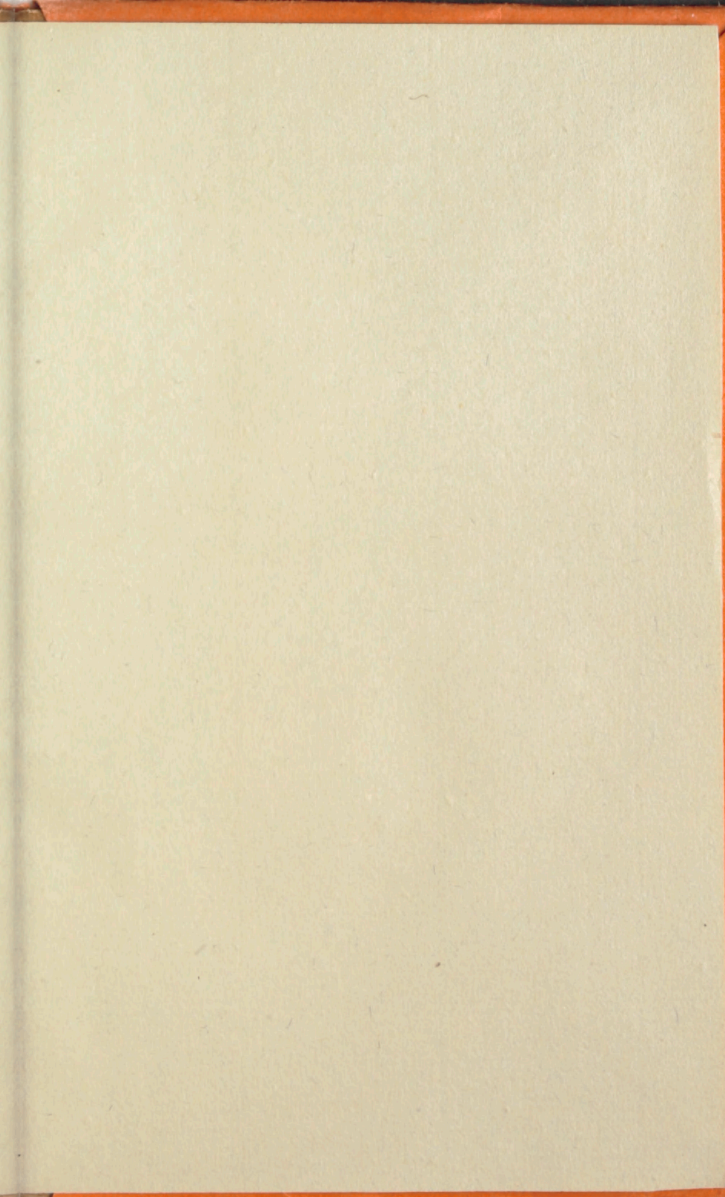
Saaledes sommer det en Konge sig

At døe, og gjæste Ddin i hans Valhal.

Indhold.

Prolog	Pag. 1
Gjenfærdet ved Palnatokes Grav, original	
Fortælling	— 5
Afssol, original Tragoedie, i fem Acter . . .	— 49

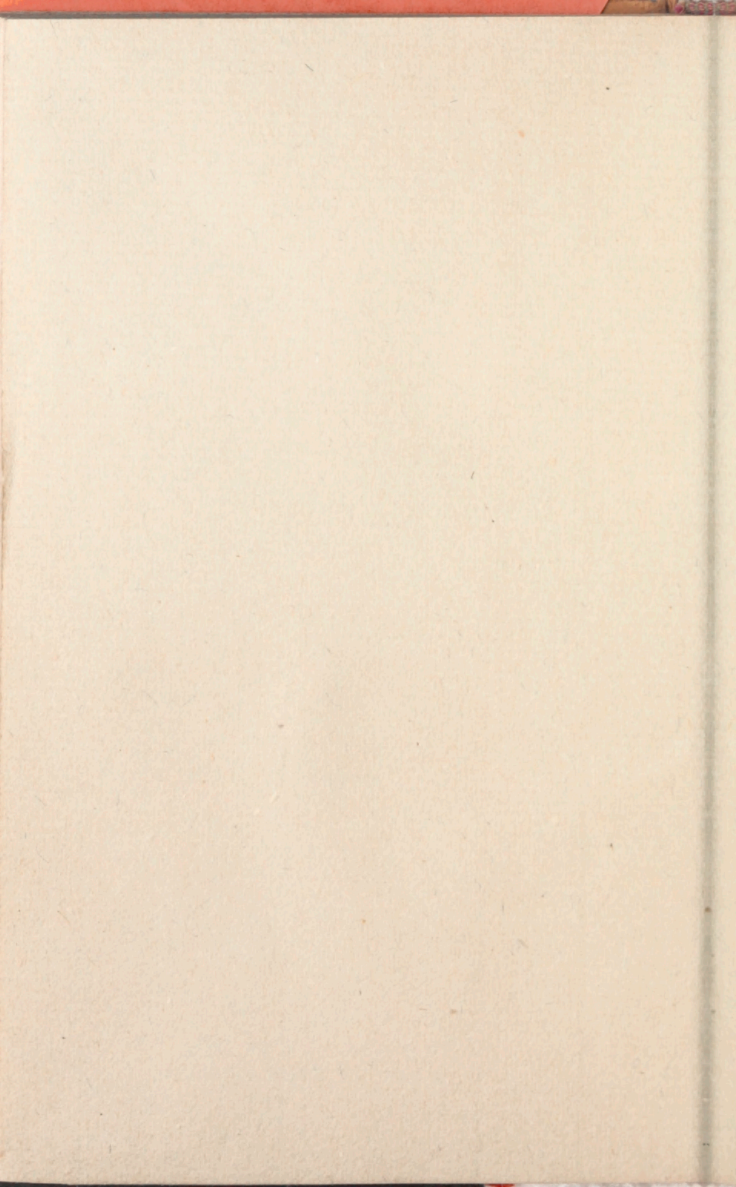

foto-13883

